

Σκηνή 0

ANNA: Φοβάσαι;

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ANNA: Φοβάσαι;

ΠΑΡΗΣ: Τι να φοβηθώ;

Σκηνή 1

ΠΑΡΗΣ: Αυτό είναι. Το 'χεις; (Ο Σωτήρης μασάει τσίχλα και παρατηρεί τον χώρο από το άνοιγμα της πόρτας.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι. Μια χαρά.

ΠΑΡΗΣ: Τρομερή φάση έτσι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι. Οκ. Όπως το πάρει κανείς.

ΠΑΡΗΣ: Τι; Εγώ έχω μείνει τελείως μαλάκας με την όλη φάση.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι. Είναι ζόρικο.

ΠΑΡΗΣ: Ζόρικο; Μιλάμε για κόλαση, έτσι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άστο.

ΠΑΡΗΣ: Εγώ πάντως δεν έχω...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η ταπετσάρ...;

ΠΑΡΗΣ: ...ξανά...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι...;

ΠΑΡΗΣ: Δεν έχω ξανά δει κάτι τέτοιο...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε, ναι. Λογικό.

ΠΑΡΗΣ: Τουλάχιστον από κοντά. Τι να πω;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η ταπετσάρια; Έχει πολλά χρόνια να αλλαχτεί;

ΠΑΡΗΣ: Εικοσαετία και βάλε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ωχ...

ΠΑΡΗΣ: Τι;... Ωχ. Τι; Πρόβλημα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εξαρτάται.

ΠΑΡΗΣ: Τι; Πες.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έχετε φυλάξει καθόλου ρετάλια;

ΠΑΡΗΣ: Ρετάλια;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι. Ξέρω 'γω. Περισσεύματα.

ΠΑΡΗΣ: Όχι. Ρε πούστη μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κανένα μικρό κομμάτι, τίποτα;

ΠΑΡΗΣ: Είναι από την εποχή του πατέρα μου. Έχουμε πετάξει το σύμπαν από τότε. Έχουμε πρόβλημα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι πολύ παλιό το σχέδιο.

ΠΑΡΗΣ: Δεν θα το βρούμε πουθενά;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έχουν σταματήσει να το βγάζουν.

ΠΑΡΗΣ: Και τώρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τώρα θα βρούμε κάτι παρεμφερές.

ΠΑΡΗΣ: Οκ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αλλά θα πρέπει να την αλλάξουμε όλη.

ΠΑΡΗΣ: Δεν μπορεί να γίνει μπάλωμα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Με άλλο σχέδιο; Θα φαίνεται χάλια.

ΠΑΡΗΣ: Κι αν είναι παρεμφερές;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάλι ρε φίλε. Θα φαίνεται χάλια.

ΠΑΡΗΣ: ΟΚ τότε. Τι να πω; Όλη. Και να φανταστείς, αν δεν την... ξέρεις... αν δεν της είχε κάνει... αυτό που της έκανε ενώ στεκόταν όρθια στην μέση του δωματίου, δεν θα γινόταν όλος αυτός ο χαμός.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΠΑΡΗΣ: Αν δηλαδή γινόταν στο κρεβάτι θα αλλάζαμε απλώς το στρώμα.
Κάνω λάθος;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι.

ΠΑΡΗΣ: Ενώ τώρα... πρέπει να γίνει ολόκληρη ανακαίνιση.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δυστυχώς.

ΠΑΡΗΣ: Για σένα όμως καλύτερα. Να τα λέμε κι αυτά... Σόρυ δεν ήθελα να σε προσβάλω. Ένα αστείο έκανα. Η μάλλον μια κοινωνιολογική παρατήρηση.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν τρέχει κάτι.

ΠΑΡΗΣ: Την κάνεις καιρό αυτή τη δουλειά;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αρκετό.

ΠΑΡΗΣ: Στην αρχή σκέφτηκα να φωνάξω έναν δικό μου μάστορα, αλλά ο μπάτσοι είπαν ότι εσύ είσαι ειδικός.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όσο και να το κάνεις είμαι.

ΠΑΡΗΣ: Δηλαδή; Θέλω να πω... τι ακριβώς κάνεις; Αναλαμβάνεις...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΠΑΡΗΣ: Ζόρική δουλειά. Έχω ένα ξάδερφο που δουλεύει σε σφαγείο, αλλά το δικό σου είναι χειρότερο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κάποια στιγμή το συνηθίζεις.

ΠΑΡΗΣ: Θα έχουν δει τα μάτια σου ε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΠΑΡΗΣ: Για πες.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Συγγνώμη, αλλά δεν επιτρέπεται να μιλάω για την δουλειά μου.

ΠΑΡΗΣ: Εντάξει χαλάρωσε. Δεν θέλω να μου πεις λεπτομέρειες. Λες και δεν τα βλέπουμε κάθε μέρα στην τηλεόραση. Δηλαδή υπογράφεις κάποια φόρμα εμπιστευτικότητας;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΠΑΡΗΣ: Δεν αφήνουν τίποτα στην τύχη του τα καθίκια. Εκτός βέβαια το να αποζημιώσουν τον μαλάκα που γαμιέται από την όλη φάση. Τουτέστιν εμένα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θα σου κάνω καλή τιμή.

ΠΑΡΗΣ: Να 'σαι καλά. Θες να πεις κάτι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι είμαι εντάξει...

ΠΑΡΗΣ: Σίγουρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι. Είμαι οκ.

ΠΑΡΗΣ: Εμένα θα μου επιτρέψεις να τελειώσω τη μπυρίτσα μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θα πρέπει να ξηλώσουμε και την μοκέτα.

ΠΑΡΗΣ: Για τη μοκέτα χέστηκα. Μπορώ να βάλω ένα πλαστικό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σίγουρα; Μπορώ να σου βρω την ίδια πολύ φτηνή.

ΠΑΡΗΣ: Είσαι δικός μου άνθρωπος. Να σε ρωτήσω κάτι; Εσύ λογικά θα 'σαι ειδικός σ' αυτό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι πράγμα;

ΠΑΡΗΣ: Ένας φίλος μου, μου είπε ότι είναι μαλακία να την πετάξω... την μοκέτα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δηλαδή;

ΠΑΡΗΣ: Ε, να, μου είπε... πώς να το πω τώρα αυτό; Υπάρχουν λέει κάτι τύποι στο ίντερνετ...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι...;

ΠΑΡΗΣ: Που είναι διατεθειμένοι να τα σκάσουν χοντρά... ξέρεις... για να την αγοράσουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ: ΟΚ.

ΠΑΡΗΣ: Λέει μαλακίες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι δεν λέει μαλακίες. Υπάρχουν ένα σωρό αρρωστάκια...

ΠΑΡΗΣ: Αποκλείεται να την θέλει κάποιος σοβαρός συλλέκτης, που μαζεύει ξέρω γω... ντεντεκτιβίστικα πράγματα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αποκλείεται.

ΠΑΡΗΣ: ΟΚ. Το 'πιασα. (μικρή παύση) Να σου ζητήσω μια χάρη;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ότι θες.

ΠΑΡΗΣ: Με την αστυνομία δεν είχα πρόβλημα, αλλά τους δημοσιογράφους χρειάστηκε να τους λαδώσω, ξέρεις... για να μην αναφέρουν το όνομα του ξενοδοχείου. Θα έκανε κακό στην επιχείρησή. Καταλαβαίνεις. Θα σε παρακαλούσα να μην το αναφέρεις κι εσύ πουθενά... αν δεν σε πειράζει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μην ανησυχείς. Κάνω αυτή τη δουλειά πολύ καιρό. Ξέρω.

ΠΑΡΗΣ: Εγώ έπρεπε να το πω. Θα ξεκινήσεις αύριο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έτσι έλεγα. Μπορείς να μου πεις που υπάρχει κοντά ένα χρωματοπω-
λείο; Θα χρειαστώ μερικά πράγματα.

ΠΑΡΗΣ: Θα μου φτιάξεις μια λίστα με ότι χρειάζεσαι και θα στα φέρω εγώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: ΟΚ

Σκηνή 2

ΠΑΡΗΣ: Θα λείψω για λίγο. Αν θέλει κάτι ο κύριος να τον βοηθήσεις εντάξει; Και μην
τον πρήξεις τον άνθρωπο. Απλώς βοήθησε τον ΟΚ; Μην τον τρελάνεις.

ANNA: Ναι εντάξει το κατάλαβα. Πω ρε πούστη μου! (Παύση) Υποτίθεται πως άμα
χρειαστείς κάτι μπορώ να σε βοηθήσω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σε ευχαριστώ.

ANNA: Θέλεις να σου φέρω τίποτα να πιεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι είμαι οκ.

ANNA: Καφέ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι είμαι εντάξει. Σε ευχαριστώ. *(Παύση στην διάρκεια της οποίας η Άννα
μουρμουρίζει)*

ANNA: Δοκίμασες το υπέροχο πρωινό μας;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, φυσικά.

ANNA: Και; Πως σου φάνηκε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ωραίο.

ANNA: Κατάλαβα. Έχεις συνηθίσει να τρως σε τελειωμένα μέρη όπως το δικό μας ε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι έτσι. Νομίζω το αδικείς.

ANNA: Μην ανησυχείς δεν προσβάλλομαι. Προσωπικά με το ζόρι τρώω ότι έχουμε
εδώ πέρα. Μια φορά είχαμε πάει στο ιντερκοντινένταλ με την σχολική χορωδία. Έχεις
πάει ποτέ στο ιντερκοντινένταλ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι. Δεν είχα την τιμή.

ANNA: Εκεί να δεις πρωινό φίλε μου. Θα έτρωγα μέχρι και τα τραπεζομάντιλα. Τέ-
λειες ομελέτες με σπαράγγια καιμανιτάρια. Ζαμπόν όχι σαν αυτό που έχουμε εδώ,
κομμένο κατευθείαν από τον κώλο της γουρούνας. Και κάτι φανταστικές κρέπες με
βατόμουρο και με μια κρέμα που είχε μέσα κάτι σαν σαμπάνια ή δεν ξέρω τι ακριβώς.
Πάντως είχε αλκοόλ σίγουρα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ακούγεται πολύ καλό.

ANNA: Τι καλό; Γαμούσε. Τώρα θα σου κάνω μια πολύ σημαντική ερώτηση.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι ερώτηση;

ANNA: Μια ερώτηση που θα κρίνει αν θα μπεις στην μαύρη λίστα ή...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η;

ANNA: Στην άσπρη λίστα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι είναι η άσπρη λίστα;

ANNA: Τι ερώτηση είναι αυτή; Το ανάποδο από την μαύρη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(Γελώντας)* Σωστά.

ANNA: Τι σας άρεσε περισσότερο στο πρωινό που φάγατε σήμερα στο ξενοδοχείο μας; Μια βοήθεια θα σου δώσω: «Δεν ήταν τα αυγά».

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μμμ, νομίζω οι τηγανίτες. Ήταν τίμιες. Πως τα πήγα;

ANNA: Συγχαρητήρια! Μόλις μπήκες επίσημα στην άσπρη λίστα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σοβαρά;

ANNA: Ναι! Μαζί με τον βενζινοπώλη και τον κόκορα της γειτονιάς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άκου να δεις!

ANNA: Οι τηγανίτες είναι το μοναδικό πράγμα που φτιάχνω εγώ στο πρωινό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Συγνώμη, να σου κάνω μια ερώτηση;

ANNA: Ναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο κόκορας της γειτονιάς τι δουλειά έχει στην άσπρη λίστα;

ANNA: Μας συγχωρείτε αλλά δεν μπορούμε να αποκαλύψουμε αυτή την πληροφορία.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκ.

ANNA: Για εσάς όμως θα κάνουμε μια εξαίρεση. Ο λόγος που ο κύριος κοκκορής βρίσκεται στη λίστα είναι γιατί *(κάνει ήχο και κίνηση ταμπούρλου)* λατρεύει κι εκείνος τις τηγανίτες μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έλα;

ANNA: Του πάω κάθε μέρα, και κάνει σαν τρελός. Τεντώνει τον λαιμό και βγάζει κάτι ήχους, σαν δεινόσαυρος σε φάση αναπαραγωγής. Μιλάμε μου σηκώνεται η τρίχα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ουάου.

ANNA: Το ήξερες ότι τα κοτόπουλα είναι απόγονοι των δεινοσαύρων;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αλήθεια;

ANNA: Βέβαια! Αλλά μέσα στην εξελικτική διαδικασία εκφυλίστηκαν σε κοτομπουκιές. Τους γάμησε λίγο η φύση για να λέμε την αλήθεια. *(Μικρή παύση)* Είμαι σίγουρη πως αυτή είναι η κατεξοχήν δουλειά που δεν θέλει να την κάνει κανείς, ε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι εννοείς;

ANNA: Το να ξεκολλάς ανθρώπινα μέλη από τους τοίχους και να τρίβεις ξεραμένα αίματα δεν είναι και ονειρεμένη δουλειά.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Υποθέτω πως όχι.

ANNA: Φαντάζομαι δεν ήθελες να την κάνεις από παιδί.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπα, όχι... μικρός ήθελα να γίνω εξερευνητής.

ANNA: Έλα; Και γιατί δεν έγινες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί δεν έχει μείνει και τίποτα να εξερευνήσω.

ANNA: Κι είναι αυτός λόγος να μην πραγματοποιήσεις το όνειρο σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το πραγματοποίησαν άλλοι πριν από εμένα.

ANNA: Εγώ πάντως θα ήθελα να εξερευνήσω τον κόσμο κι ας τον έχουν ανακαλύψει άλλοι πριν από εμένα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, αλλά τότε δεν είσαι εξερευνητής.

ANNA: Και τι είμαι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τουρίστας.

ANNA: Σωστά. Εντάξει μην στεναχωριέσαι. Τουλάχιστον με αυτό που κάνεις τώρα εξασφαλίζεις τα προς το ζην. Φαντάζομαι δεν έχεις και πολύ ανταγωνισμό. Είχα δει μια εκπομπή που έδειχνε δουλειές που δεν θέλει να τις κάνει κανείς. Δεν θυμάμαι σε ποιο κανάλι ήταν. Πάντως έλεγε πως στο τέλος... πάντα κάποιος τις κάνουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι ε;

ANNA: Οι νεκροθάφτες για παράδειγμα. Ποιος θέλει να γίνει νεκροθάφτης; Κι όμως νεκροθάφτες υπάρχουν και χέζονται στο χρήμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτό ξανά πες το.

ANNA: Χέζονται στο χρήμα. Ξέρεις τι είπε ένας στην εκπομπή; Ένας νεκροθάφτης εννοώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι είπε;

ANNA: Ότι οι άνθρωποι πάντα θα πεθαίνουν. Όπως η κοπέλα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκ. Πολύ βαθύ αυτό.

ANNA: Εντάξει. Πολύ βαθύ μπορεί να μην είναι, είναι όμως αλήθεια. Το πιο περίεργο είναι ότι μοιάζουν λίγο μεταξύ τους. Είναι όλοι τους σαν τον νεκροθάφτη από το Λούκι Λουκ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν το είχα σκεφτεί αυτό.

ANNA: Άραγε οι δικοί σου συνάδελφοι μοιάζουν με εσένα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ με τι μοιάζω;

ANNA: Με κάποιον που βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού. *(Παύση)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σε ευχαριστώ.

ANNA: Δεν το εννοούσα άσχημα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είσαι πάντα τόσο ειλικρινής με τους ανθρώπους;

ANNA: Γενικά λέω αυτό που σκέφτομαι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και τι αποτέλεσμα φέρνει αυτό;

ANNA: Εννοείς αν με συμπαθούν ή όχι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ANNA: Όχι... άραγε υπάρχουν γραφεία κηδειών για ζώα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι να σου πω; Σε κάποιο μέρος της γης θα υπάρχουν.

ANNA: Γαμάτο αυτό; Για να κηδεύουν οι πλούσιες γεροντοκόρες τα σκυλάκια τους. *(Γελάει μόνη της)* Το κάνω εικόνα τώρα. Μικρό φέρετρο και κάδρο με φωτοσοπαρισμένη φωτογραφία του τσιουάουα με κατσαρό μαλλί. Εντάξει μόλις βρήκα τι θέλω να κάνω στη ζωή μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πόσο χρονών είσαι;

ANNA: Γιατί ρωτάς;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έτσι. Χωρίς ιδιαίτερο λόγο...

ANNA: Μήπως σκέφτεσαι να με γαμήσεις;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;
ANNA: Τι τι; Εσύ με ρώτησες πόσο χρονών είμαι.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ σε ρώτησα ένα απλό πράγμα. Πως είναι δυνατόν να σκέφτηκες...;
ANNA: Εντάξει τώρα. Όλοι οι άντρες της ηλικίας σου αυτό θέλετε.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;
ANNA: Να γαμήσετε μικρά κοριτσάκια.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Νομίζω ότι το μυαλό σου είναι λίγο μπερδεμένο.
ANNA: Ναι καλά.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Απλώς...
ANNA: Τι;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Απλώς ρώτησα γιατί...
ANNA: Γιατί;
ΣΩΤΗΡΗΣ: ...μου φάνηκε δύσκολο να προσδιορίσω την ηλικία σου. Αυτό ήταν όλο.
ANNA: Εσύ πόσο με κάνεις;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν θα ήθελα να μαντέψω τώρα.
ANNA: Έλα μην θυμώνεις ένα αστείο έκανα. Έλα πες. Πόσο με κάνεις;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω. Φαίνεσαι μικρή... και μεγάλη ταυτόχρονα.
ANNA: Μείνε με αυτή τη σκέψη.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Μιλάς έτσι σε όλους τους ανθρώπους που γνωρίζεις πρώτη φορά;
ANNA: Μόνο αν κάνουν περιέργο επάγγελμα. *(Μικρή παύση)*
ΣΩΤΗΡΗΣ: Κοίταξε, νομίζω ότι δεν είναι καλό να λες τέτοια πράγματα στον κόσμο.
ANNA: Γενικά θα λέω ότι μου κατεβαίνει στο κεφάλι και οι άλλοι θα με παρεξηγούν.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν τους αδικώ. Αυτό που είπες ήταν λίγο...
ANNA: Άκομψο;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι... άκομψο.
ANNA: Ωραία λέξη το "άκομψο". Θα την έλεγε κανείς σε δεξίωση. «*Δεσποινίς ήταν λίγο άκομψο αυτό που είπατε*»
ΣΩΤΗΡΗΣ: Μήπως θα μπορούσες να μου φέρεις κάτι να πιω;
ANNA: Μάλιστα! Στις διαταγές σας καπετάνιε. Τι θα θέλατε;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Ένα αναψυκτικό. Ότι να 'ναι.
ANNA: Αμέσως.

Σκηνή 3

ΠΑΡΗΣ: Δεν βρήκα το διαλυτικό που γράφεις και σου πήρα αυτό. Πειράζει;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι είναι οκ.

ΠΑΡΗΣ: Είδες την Άννα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι... για να είμαι ειλικρινής δεν προλάβαμε να συστηθούμε... πήγε να μου φέρει ένα αναψυκτικό.

ΠΑΡΗΣ: Σε βοήθησε καθόλου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν χρειάστηκε.

ΠΑΡΗΣ: Οκ. Πάντως αν χρειαστείς κάτι μην διστάσεις να της το ζητήσεις. Έχει πάρει εντολή να σε βοηθάει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εντολή;

ΠΑΡΗΣ: Ναι, από μένα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκ.

ΠΑΡΗΣ: Πρέπει να σοβαρευτεί λιγάκι. Άλλα παιδιά στην ηλικία της θα σκότωναν να 'χουν στρωμένη δουλειά...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν την ενδιαφέρει το ξενοδοχείο;

ΠΑΡΗΣ: Δεν την ενδιαφέρει τίποτα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μόλις τελειώσει το σχολείο θα συνέλθει.

ΠΑΡΗΣ: Το σχολείο; Πόσο χρονών νομίζεις ότι είναι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω... φαίνεται μικρή.

ΠΑΡΗΣ: Έγινε 25 πριν ένα μήνα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: 25; Δεν της φαίνεται.

ΠΑΡΗΣ: Αφού κάνει σαν μωρό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο καθένας ωριμάζει στο δικό του χρόνο.

ΠΑΡΗΣ: Εγώ στην ηλικία της είχα οικογένεια. ΟΚ; Το θέμα είναι ότι ασχολείται με βλακείες. Τις προάλλες ήθελε να τραβήξει βίντεο κάτι κασέτες που ζευγαρώναν και να το ανεβάσει στο ίντερνετ. Είχε φάει κόλλημα μιλάμε. Της είπα πως θα ήταν ακατάλληλο και το ίντερνετ θα το μπλόκαρε. Ζήτησε της κάτι. Όχι τίποτα σοβαρό. Μη σου χαλάσει και τη δουλειά. Έτσι να 'ναι απασχολημένη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: ΟΚ.

ΠΑΡΗΣ: Συγγνώμη που στα λέω τώρα αυτά.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί δεν της αναθέτεις κάτι στο ξενοδοχείο;

ΠΑΡΗΣ: Ναι, σώθηκες. Ότι και να της πω εγώ κάνει το ανάποδο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κατάλαβα. Οκ, μόνο να καθαρίσω λίγο πρώτα. Δεν θα 'ταν σωστό να μπει εδώ μέσα σ' αυτή την κατάσταση.

ΠΑΡΗΣ: Σιγά, εκείνη μπήκε πρώτη στο δωμάτιο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αλήθεια;

ΠΑΡΗΣ: Που πήγε να σου φέρει το αναψυκτικό;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έφυγε πριν κάνα μισάωρο.

ΠΑΡΗΣ: Να δεις που θα το ξέχασε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάντως δεν νομίζω πως θα ήταν ακατάλληλο.

ΠΑΡΗΣ: Ποιο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το βίντεο... με τις κασίδες. Μάλλον εκπαιδευτικό θα το έλεγα.

ΠΑΡΗΣ: Ναι καλά. Όχι με τον τρόπο που θα το γύριζε εκείνη.

Σκηνή 4

ΠΑΡΗΣ: Πείτε μου! Πείτε μου έναν άντρα σε ακτίνα δέκα χιλιομέτρων που αφήνει την γυναίκα του να κάνει ότι θέλει.

ΜΑΡΙΖΑ: Ο Σταύρος ο Κεφαλάς.

ΠΑΡΗΣ: Ποιος;

ΜΑΡΙΖΑ: Μάλιστα. Ο Σταύρος ο Κεφαλάς. Η γυναίκα του κάνει ότι θέλει. Εκείνη κάνει κουμάντο στο μαγαζί με τα χαλιά.

ΠΑΡΗΣ: Ε, μια στιγμή, συγγνώμη... θυμάστε τον σκύλο του Αχιλλέα; Ένα τέλειο ντόπερμαν; Ε, λοιπόν πάει... αυτή το σκότωσε.

ΜΑΡΙΖΑ: Τι;

ΠΑΡΗΣ: Μάλιστα. Πέρασε από πάνω του με το τζιπ. Το παλικάρι ακόμα τον κλαίει τον σκύλο του.

ΜΑΡΙΖΑ: Και τι σχέση έχει αυτό;

ΠΑΡΗΣ: Τι σχέση έχει αυτό; Τι σχέση έχει που μια γυναίκα βλέπει το ντόπερμαν στην μέση του δρόμου και αντί να πατήσει φρένο πατάει γκάζι; Θέλει και πολλή σκέψη; Απλούστατα αυτή η γυναίκα τρώει ξύλο. Και για να ξεσπάσει, παίρνει το αμάξι κι όποιον πάρει ο χάρος.

ΜΑΡΙΖΑ: Εντάξει υπερβολή.

ΠΑΡΗΣ: Εγώ σας το λέω, έχει γεμίσει ο δρόμος παλαβές. Εγώ σε έχω χτυπήσει ποτέ μωρό μου;

ΜΠΕΤΗ: Τόλμα και θα βρεθείς στο νοσοκομείο.

ΠΑΡΗΣ: Μόνο καμιά φορά... ξέρεις... στο κρεβάτι...

ΑΝΝΑ: Μπαμπά θα ξεράσω.

ΜΑΡΙΖΑ: Πάντως αν ο φεμινισμός σας εξαντλείται στο να μην δέρνετε την γυναίκα σας, τότε τι να πω... είστε σίγουρα φαλλοκράτης.

ΠΑΡΗΣ: Τι είμαι;

ΑΝΝΑ: Φαλλοκράτης.

ΠΑΡΗΣ: Ωραία λέξη. Που την μάθατε κορίτσια;

ΜΑΡΙΖΑ: Μας την έμαθε η ζωή.

ΠΑΡΗΣ: Αλήθεια, τι κάνει ο Διονυσάκης;

ΜΑΡΙΖΑ: Ποιος;

ΠΑΡΗΣ: Το αγόρι σου. Ο τυπάκος με τα πεταχτά αυτιά, που κυκλοφορεί χειμώνα καλοκαίρι ξεμανίκωτος για να φαίνεται το τατουάζ. Μια... (Ο Πάρης δείχνει το μπράτσο του) τι είναι; Σαύρα;

ΜΑΡΙΖΑ: Κινέζικος δράκος και δεν τα έχουμε πια.

ΠΑΡΗΣ: Έλα. Πως έτσι;

ΑΝΝΑ: Ξεκόψανε.

ΠΑΡΗΣ: Καλύτερα. Ήταν μεγάλο κωλόπαιδο.

ΜΠΕΤΗ: Άκουσα ότι εκείνος έβαλε την φωτιά στον λόφο πίσω από τις αποθήκες.

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν θα σας πω ψέματα. Έτσι έγινε.

ΜΠΕΤΗ: Μα τι τον έπιασε;

ΜΑΡΙΖΑ: Του είπα να χωρίσουμε.

ΠΑΡΗΣ: Α, οκ. Πες το επιτέλους. Τον ξέκανες δηλαδή τον φουκαρά.

ΜΑΡΙΖΑ: Ε... είχε βγάλει τα ρούχα του και χόρευε σαν μαλακισμένο με μια φωτοβολίδα στο χέρι και μου έλεγε ότι αν δεν του δώσω μια δεύτερη ευκαιρία θα βάλει φωτιά και θα φταίω εγώ.

ΠΑΡΗΣ: Και εσύ τι έκανες;

ΜΑΡΙΖΑ: Του είπα να τη βάλει στον κώλο του.

ΠΑΡΗΣ: Άρα ευθύνεσαι κι εσύ λιγάκι.

ΜΑΡΙΖΑ: Τι;

ΜΠΕΤΗ: Τι λες στο κορίτσι Πάρη;

ΑΝΝΑ: Το παιδί είναι θεοπάλαβο.

ΠΑΡΗΣ: Και σε έναν θεοπάλαβο δεν πάμε ποτέ κόντρα.

ΜΠΕΤΗ: Ελάτε να φάμε. Κορίτσια αν θέλετε αναψυκτικό, ανοίξτε τον αυτόματο πωλητή.

ΜΑΡΙΖΑ: Τρελή φάση.

ΑΝΝΑ: Δεν θα φωνάξουμε και τον...

ΠΑΡΗΣ: Ποιόν;

ΑΝΝΑ: Τον κύριο... που φτιάχνει το δωμάτιο.

ΜΠΕΤΗ: Τον Σωτήρη;

ΑΝΝΑ: Ναι δεν ξέρω το όνομα του.

ΠΑΡΗΣ: Για ποιο λόγο να τον φωνάξουμε;

ΑΝΝΑ: Τι ερώτηση θεέ μου; Για να φάει μαζί μας.

ΠΑΡΗΣ: Πως σου ήρθε αυτό;

ΑΝΝΑ: Απλώς το σκέφτηκα.

ΠΑΡΗΣ: Μπορεί να παραγγείλει αν θέλει. Δεν συμφωνήσαμε να τρώει εδώ.

ΑΝΝΑ: Πως μπορείς να κοιτάς μόνο την πάρτη σου; Τι άτομο είσαι;

ΠΑΡΗΣ: Τι είπες;

ΜΠΕΤΗ: Πάρη έλα σταμάτα. Άννα είναι πολύ ωραίο που θέλεις να προσκαλέσεις έναν ξένο να φάει μαζί μας, όμως δεν είναι χρειάζεται. Προηγουμένως του πήγα ένα σάντουιτς.

ΠΑΡΗΣ: Αν θέλεις μια μέρα να αναλάβεις την επιχείρηση πρέπει να σταματήσεις να σκέφτεσαι έτσι.

ΑΝΝΑ: Πρώτον δεν θέλω και δεύτερον: πως έτσι;

ΠΑΡΗΣ: Είσαι λίγο..

ΑΝΝΑ: Τι;

ΠΑΡΗΣ: Ψυχοπονιάρρα.

ΑΝΝΑ: Δεν είμαι ψυχοπονιάρρα.

ΜΑΡΙΖΑ: Εντάξει, εδώ που τα λέμε, είσαι λίγο.

ΠΑΡΗΣ: Ξέρεις πόσα βγάζει; Ο τύπος συνεργάζεται αποκλειστικά με την αστυνομία.

ΜΑΡΙΖΑ: Σοβαρά;

ΠΑΡΗΣ: Και δόξα τω Θεώ, κάθε μέρα γίνονται ένα σωρό εγκλήματα. Δεν θα τον ταϊζουμε κιόλας.

ΑΝΝΑ: Δεν το λέω επειδή δεν έχει λεφτά, απλώς μου φάνηκε... λίγο μόνος.

ΠΑΡΗΣ: Τέλεια! Μια μέρα θα γίνει ίδρυμα εδώ μέσα.

ΑΝΝΑ: Δεν θα μας πέσει κι ο κώλος αν είμαστε λίγο φιλόξενοι εντάξει;

ΠΑΡΗΣ: Οκ, ξέρεις κάτι; Κάλεσε τον. Να δούμε τι θα καταλάβεις.

ΑΝΝΑ: Οκ. Έγινε. Πάω. *(Η Άννα βγαίνει)*

ΠΑΡΗΣ: Πες κι ένα ευχαριστώ.

ΜΠΕΤΗ: Μα τι την έπιασε;

ΠΑΡΗΣ: Αν δεν της πούμε “ναι” θα μας βγάλει το φαΐ από τη μύτη.

ΜΑΡΙΖΑ: Είναι λίγο ψυχοπονιάρρα.

ΠΑΡΗΣ: Εγώ πάλι νομίζω ότι μας τιμωρεί.

ΜΠΕΤΗ: Πως την βλέπεις τελευταία, είναι καλά;

ΜΑΡΙΖΑ: Μια χαρά.

ΜΠΕΤΗ: Μήπως είναι στεναχωρημένη; Σου έχει πει τίποτα;

ΜΑΡΙΖΑ: Όχι.

ΠΑΡΗΣ: Μήπως τρέχει τίποτα με κάποιο αγόρι;

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν ασχολείται πολύ με τα αγόρια.

ΠΑΡΗΣ: Κρίμα. Θα της έκανε καλό.

ΜΠΕΤΗ: Δεν ξέρω τι να κάνω.

ΜΑΡΙΖΑ: Έχει γίνει κάτι;

ΠΑΡΗΣ: Έχει ξεφύγει τελευταία. Δεν μας ακούει καθόλου.

ΜΑΡΙΖΑ: Μήπως την επηρέασε αυτό που έγινε; Εγώ φρίκαρα τελείως με την κοπέλα που σκοτώθηκε.

ΠΑΡΗΣ: Σιγά τώρα Μαρίζα. Ήταν απλώς ένα πρεζάκι. Αυτά συμβαίνουν κάθε μέρα.

ΜΑΡΙΖΑ: Και πάλι.

ΜΠΕΤΗ: Ξέρεις ότι βασίζομαι πάνω σου Μαρίζα μου ε;

ΜΑΡΙΖΑ: Εννοείται.

ΜΠΕΤΗ: Αν σου πει κάτι περίεργο θα μας το πεις. Έτσι δεν είναι κορίτσι μου;

ΜΑΡΙΖΑ: Φυσικά.

ΜΠΕΤΗ: Σε ευχαριστώ.

ΑΝΝΑ: Από εδώ παρακαλώ. Περάστε.

ΜΠΕΤΗ: Καλώς τον.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γεια χαρά σε όλους. Καλή σας όρεξη. Σας ευχαριστώ για την πρόσκληση αλλά ήρθα μόνο για να σας χαιρετίσω. Θα πάω στο χωριό για φαγητό.

ΠΑΡΗΣ: Βλακείες. Είναι αργά, μέχρι να φτάσεις θα έχεις λυσσαίξει.

ΜΠΕΤΗ: Σωτήρη κάθισε. Μην το συζητάς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι αλήθεια δεν υπάρχει λόγος. Ίσως μια άλλη φορά.

ΠΑΡΗΣ: Έλα άσ' τα αυτά τώρα. Θέλεις μπίρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκ. Δεν θέλω να σας γίνω βάρος.

ΑΝΝΑ: Δεν θα σε βάλουμε και στην πλάτη μας.

ΜΑΡΙΖΑ: Καλησπέρα εγώ είμαι η Μαρίζα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Χάρηκα πολύ. Σωτήρης.

ΜΠΕΤΗ: Η Μαρίζα είναι φίλη της Άννας από το σχολείο.

ΜΑΡΙΖΑ: Βασικά με πληρώνουν για να της κάνω παρέα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Α, οκ!

ΑΝΝΑ: Μην φανταστείς ότι της δίνουν πολλά. Για ένα πιάτο φαΐ το κάνει.

ΜΠΕΤΗ: Είναι πολύ χαριτωμένο το χιούμορ των κοριτσιών.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πράγματι.

ΠΑΡΗΣ: Ορίστε. Αυτή είναι η αγαπημένη μου. Πολωνέζικη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν την έχω δοκιμάσει.

ΠΑΡΗΣ: Είναι λίγο βαριά, πρόσεχε.

ΜΠΕΤΗ: Πως πάει το δωμάτιο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μια χαρά.

ΑΝΝΑ: Ναι; Κάτι παραπάνω;

ΜΠΕΤΗ: Δεν νομίζω ότι χρειαζόμαστε λεπτομέρειες την ώρα που τρώμε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καλύτερα όχι.

ΑΝΝΑ: Γιατί; Ο άνθρωπος μόλις έπλυνε τα χέρια του από το αίμα ενός νεαρού κοριτσιού κι ήρθε σαν αρχαίος Βίκινγκ να φάει στο τραπέζι μας.

ΠΑΡΗΣ: Έλα! Λίγο ακόμα και θα μας κόψεις την όρεξη τώρα.

ΜΑΡΙΖΑ: Η Άννα μου είπε ότι κάνετε ένα πολύ ασυνήθιστο επάγγελμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι...

ANNA: Τρομακτικό θα έλεγα.

MARIZA: Πάω στοίχημα ότι εσείς δεν φοβάστε τίποτα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι να φοβηθώ;

ANNA: Η Μαρίζα διαβάζει μεταφυσικά βιβλία.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όπως;

MARIZA: Καστανέντα ας πούμε. Τον ξέρετε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δυστυχώς όχι.

ΜΠΕΤΗ: Ο Πάρης διαβάζει τώρα ένα ενδιαφέρον βιβλίο. Πως λέγεται Πάρης;

ΠΑΡΗΣ: Ο «Υπέρτατος Κυνηγός».

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι καλό;

ΠΑΡΗΣ: Είναι βιβλίο αυτοβελτίωσης.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Α, τέλεια.

ΠΑΡΗΣ: Με βοηθάει να βάλω μια τάξη στην επιχείρησή.

ANNA: Τα βιβλία αυτοβελτίωσης είναι γελοία αν θέλετε την γνώμη μου.

ΠΑΡΗΣ: Αφού δεν το έχεις διαβάσει πως το ξέρεις;

ANNA: Δεν θέλει και πολλή φαντασία.

ΠΑΡΗΣ: Το έχει γράψει ένας Αμερικάνος μοναχός. Μπρατ Στήβενς τον λένε. Τρομερός τύπος. Παράτησε το μοναστήρι του και ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο για να γράψει αυτό το βιβλίο.

ANNA: Ο τσαρλατάνος που έγινε συγγραφέας.

ΠΑΡΗΣ: Απλώς αγνόησε τη. Έχει ένα φοβερό ρητό: η δύναμη σου είναι ένα ξίφος που στομώνει με την οργή. Ακόνισε τη με ψυχραιμία και χρησιμοποίησε τη την κατάλληλη στιγμή. (Η Μαρίζα κρατά το κινητό της και δείχνει την φωτογραφία ενός όμορφου νεαρού.)

MARIZA: Πάντως είναι μοντέλο ο τύπος.

ANNA: Ουάου! Άμα είσαι έτσι σε δέχονται σε μοναστήρι με τόσους καταπιεσμένους ομοφυλόφιλους;

ΜΠΕΤΗ: (Η Μπέτη της παίρνει το κινητό) Έχει γίνει της μόδας να μην πιστεύει κανείς σε τίποτα.

ΠΑΡΗΣ: Εσύ πιστεύεις στο θεό;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καλή ερώτηση.

MARIZA: Ουάου!

ANNA: Άθεος ε; Δεν το περίμενα! Κανονικά εσύ θα έπρεπε να πιστεύεις πιο πολύ από όλους μας.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί;

ANNA: Γιατί κατά μια έννοια είσαι ο υπηρέτης του χάρου.

ΜΠΕΤΗ: Ελπίζω να μην σε προσβάλει με τις βλακείες που λέει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι.

ΠΑΡΗΣ: Κορίτσια ελάτε, τελειώνετε με το φαγητό σας.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Για να είμαι ειλικρινής παλιότερα πίστευα σε κάτι. Αλλά τελευταία...

ΠΑΡΗΣ: Αυτή η δουλειά φταίει. Σε κάνει κυνικό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι

ANNA: *(Η Άννα μιλάει μπουκωμένη)* Ο κόσμος έχει την ψευδαίσθηση ότι υπάρχει ένας καλός θεός που μας προστατεύει και μας κρίνει με βάση τις δικές μας αξίες. Εγώ πιστεύω πως αν υπάρχει θεός, στα αρχίδια του.

ΜΑΡΙΖΑ: Όταν θα πας στην κόλαση, θα μείνεις με το στόμα ανοιχτό. *(Ακούγεται ήχος κορναρίσματος απ' έξω)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι γίνεται; Έχει πολλή κίνηση σήμερα.

ΠΑΡΗΣ: Έχουν αρχίσει να μαζεύονται κατασκηνωτές.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αλήθεια;

ΜΠΕΤΗ: Βέβαια. Έχουμε πολύ ωραία παραλία. Μέσ' στο πράσινο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι ε;

ΜΠΕΤΗ: Πρέπει να κατέβεις να τη δεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μόλις βρω ευκαιρία σίγουρα.

ANNA: Θα τον ξεναγήσουμε εμείς.

ΜΑΡΙΖΑ: Ναι φυσικά, γιατί όχι;

Σκηνή 5

ΜΠΕΤΗ: Τι σας έπιασε να ανεβείτε το ποτάμι;

ΜΑΡΙΖΑ: *(Απ' έξω)* Η Άννα το πρότεινε. Ήταν πολύ ωραία. Όταν συννεφιάζει έχει απίστευτα χρώματα.

ΜΠΕΤΗ: Η Άννα και ο Σωτήρης ήταν στην απέναντι μεριά;

ΜΑΡΙΖΑ: Ναι. *(Η Μαρίζα επιστρέφει)*

ΜΠΕΤΗ: Εάν φούσκωσε το ποτάμι θα κάνουν μεγάλη διαδρομή για να γυρίσουν.

ΜΑΡΙΖΑ: Ναι όντως.

ΜΠΕΤΗ: Είσαι εντάξει; Στέγνωσες;

ΜΑΡΙΖΑ: Ναι, είμαι καλύτερα.

ΜΠΕΤΗ: Η Άννα δεν πήρε μαζί της ούτε μπουφάν. *(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα.)*

ΜΑΡΙΖΑ: Γύρισαν! *(Η Μπέτη ανοίγει την πόρτα, απ' έξω στέκεται μια γυναίκα.)*

ΜΠΕΤΗ: Παρακαλώ;

ΧΑΡΑ: Γειά σας. Να σας ρωτήσω κάτι...

ΜΠΕΤΗ: Περάστε μέσα. Μην βρέχεστε.

ΧΑΡΑ: Ευχαριστώ. Πήγα στην ρεσεψιόν αλλά δεν ήταν κανείς εκεί.

ΜΠΕΤΗ: Αχ! Θα ανέβηκε πάνω ο Πάρης. Καθίστε για λίγο. Μαρίζα μου στο μεγάλο ντουλάπι στο διάδρομο έχει καθαρές πετσέτες. Μπορείς να φέρεις μια στην κυρία;

ΜΑΡΙΖΑ: Εννοείται.

ΧΑΡΑ: Αχ, σας ευχαριστώ πολύ.

ΜΠΕΤΗ: Τι να κάνουμε, μας τα χάλασε ο καιρός.

ΧΑΡΑ: Δεν σκέφτηκα να πάρω μαζί μου ομπρέλα.

ΜΠΕΤΗ: Μόνη σας έχετε έρθει;

ΧΑΡΑ: Ναι.

ΜΑΡΙΖΑ: Ορίστε.

ΧΑΡΑ: Σε ευχαριστώ κορίτσι μου.

ΜΠΕΤΗ: Α, νομίζω κατέβηκε.

ΠΑΡΗΣ: Ευτυχώς δεν πλημμύρισε πάνω.

ΜΠΕΤΗ: Πάρη, η κυρία περιμένει για δωμάτιο.

ΠΑΡΗΣ: Με συγχωρείτε είχα ανέβει στην ταράτσα.

ΧΑΡΑ: Κανένα πρόβλημα μην ανησυχείτε.

ΠΑΡΗΣ: Ελάτε να σας ανοίξω ένα δωμάτιο.

ΧΑΡΑ: Αχ, ωραία. Σας ευχαριστώ.

ΜΠΕΤΗ: Την τσάντα σας μην ξεχάσετε.

ΧΑΡΑ: Που έχω το μυαλό μου; Ευχαριστώ. *(Ο Πάρης και η Χαρά βγαίνουν. Η Μπέτη παίρνει ένα νούμερο στο κινητό της)*

ΜΠΕΤΗ: Μα γιατί δεν απαντάει; Τώρα θα αρχίσω να ανησυχώ σοβαρά.

ΜΑΡΙΖΑ: Είμαι σίγουρη ότι θα έρχονται προς τα εδώ.

ΜΠΕΤΗ: Γίνεται χαμός έξω.

ΜΑΡΙΖΑ: Θέλετε να βγω να την ψάξω;

ΜΠΕΤΗ: Όχι Μαρίζα μου. Θα γυρίσει. Απλώς της αρέσει να με τρελαίνει.

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν της έχετε εμπιστοσύνη;

ΜΠΕΤΗ: Δεν με έχει κάνει να της έχω.

ΠΑΡΗΣ: Όλα εντάξει. Τακτοποιήθηκε. Τι έγινε; Τι πάθατε;

ΜΠΕΤΗ: Τίποτα. Απλώς η Άννα δεν γύρισε ακόμα.

ΠΑΡΗΣ: Δεν ήσασταν μαζί;

ΜΑΡΙΖΑ: Ναι αλλά χωριστήκαμε. Ήθελε να δείξει στον κύριο Σωτήρη το ποτάμι.

ΠΑΡΗΣ: Έχει κάτι ιδέες όμως...

ΜΠΕΤΗ: Όλα εντάξει με την κυρία;

ΠΑΡΗΣ: Ναι. Της έδωσα το 24.

ΜΑΡΙΖΑ: Εγώ θα σας χαιρετήσω, πάω σπίτι.

ΜΠΕΤΗ: Δεν περιμένεις να σταματήσει η βροχή;

ΜΑΡΙΖΑ: Όχι, θα ανησυχεί η μάνα μου.

ΜΠΕΤΗ: Ορίστε ένα καλό κορίτσι. Κάτσε να σου δώσω μια ομπρέλα.

ΜΑΡΙΖΑ: Ευχαριστώ. Όταν γυρίσει πείτε της να με πάρει τηλέφωνο.

ΜΠΕΤΗ: Ναι κορίτσι μου. Πρόσεχε, ε;

ΜΑΡΙΖΑ: Ναι, ευχαριστώ!

ΜΠΕΤΗ: Εσύ δεν ανησυχείς;

ΠΑΡΗΣ: Έχω σταματήσει.

ΜΠΕΤΗ: Δεν φοβάσαι μήπως έπαθε τίποτα;

ΠΑΡΗΣ: Δεν μπορώ να την προστατεύσω, οπότε γιατί να φοβάμαι;

ΜΠΕΤΗ: Είναι κόρη σου!

ΠΑΡΗΣ: Και τι θες να κάνω; Να είμαι από πίσω της όλη την ώρα;

ΜΠΕΤΗ: Δεν είναι...

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ΜΠΕΤΗ: Νορμάλ παιδί Πάρη. Είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτήν.

ΠΑΡΗΣ: Για πόσο; Για πάντα;

ΜΠΕΤΗ: Δεν μπορείς να παραιτείσαι.

ΠΑΡΗΣ: Δεν παραιτούμαι.

ΜΠΕΤΗ: Πρέπει να την αγαπάς.

ΠΑΡΗΣ: Την αγαπάω. *(Μικρή παύση)*

ΜΠΕΤΗ: Τι ξέρουμε γι' αυτόν τον Σωτήρη;

ΠΑΡΗΣ: Τι σκέφτηκες τώρα;

ΜΠΕΤΗ: Δεν ξέρω.

ΠΑΡΗΣ: Σου φαίνεται επικίνδυνος; *(Μικρή παύση)* Η Άννα είναι πιο επικίνδυνη. Και μην ξεχνάς ότι ο άνθρωπος συνεργάζεται με την αστυνομία. Να σου πω, μπορείς να ηρεμήσεις; Δεν συμβαίνει τίποτα. Πήγε μια βόλτα και θα γυρίσει. Αν είχε πάει να σπουδάσει δηλαδή, τι θα έκανες;

ΜΠΕΤΗ: Δεν θα την άφηνα να πάει να σπουδάσει και το ξέρεις.

ΠΑΡΗΣ: Ίσως αυτό να είναι το πρόβλημα της.

ΜΠΕΤΗ: Ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημα της. *(Χτυπάει το κινητό της Μπέτης)* Η Μαρίζα είναι. *(Απαντάει)* Ναι; Έλα κορίτσι μου. Πότε; Τώρα; Του μίλησες; Η Άννα; Εντάξει κορίτσι μου σε ευχαριστώ.

ΠΑΡΗΣ: Τι σου είπε;

ΜΠΕΤΗ: Είδε τον Σωτήρη να επιστρέφει μόλις τώρα.

ΠΑΡΗΣ: Και η Άννα;

ΜΠΕΤΗ: Δεν ήταν μαζί του.

ΠΑΡΗΣ: Πάμε να τον ρωτήσουμε.

Σκηνή 6

ΜΠΕΤΗ: Σωτήρη! Σωτήρη είσαι μέσα; Άνοιξε!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι συμβαίνει;

ΜΠΕΤΗ: Η Άννα. Που είναι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω.

ΠΑΡΗΣ: Δεν ήσασταν μαζί;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι αλλά...

ΜΠΕΤΗ: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: ...δεν ήθελε να γυρίσει ακόμα.

ΜΠΕΤΗ: Γιατί;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω, είπε ότι θα περπατούσε...

ΜΠΕΤΗ: Με τέτοιο καιρό;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι...

ΠΑΡΗΣ: Προς τα που πήγε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είμαι σίγουρος. Νομίζω πως κατέβηκε στην παραλία. Της είπα ότι θα κρυώσει αλλά δεν με άκουσε. *(Η Μπέτη αρχίζει ξανά να παίρνει τηλέφωνο)*

ΠΑΡΗΣ: Γιατί ακούει ποτέ κανέναν;

ΜΠΕΤΗ: Πάρη, σε παρακαλώ! Σωτήρη δεν έπρεπε να την αφήσεις μόνη της...είναι επικίνδυνο. Έπρεπε να την σταματήσεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Συγγνώμη αλλά... δεν έχω το δικαίωμα να της πω τι να κάνει.

ΜΠΕΤΗ: Φυσικά και το έχεις. Είναι μια ειδική περίπτωση... με όλο αυτό που έχει γίνει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν...

ΜΠΕΤΗ: Σε τέτοιες περιπτώσεις ο μεγαλύτερος έχει την ευθύνη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποια ευθύνη;

ΜΠΕΤΗ: Δεν μπορείς να αφήνεις ένα παιδί μόνο του.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι παιδί.

ΠΑΡΗΣ: Είναι.

ΜΠΕΤΗ: Κι αυτός ο μανιακός; Δεν ξέρουμε αν κυκλοφορεί ακόμα στην περιοχή.

ΠΑΡΗΣ: Έλα Μπέτη ηρέμησε. Δεν υπάρχει κανένας μανιακός. Ο τύπος απλώς πήρε τη δόση του και ξέκανε τη γκόμενα του.

ΜΠΕΤΗ: Πάρη μπορείς να με αφήσεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ειλικρινά δεν ξέρω τι να πω. Αισθάνομαι πολύ άσχημα.

ΜΠΕΤΗ: Δεν απαντάει.

ΠΑΡΗΣ: Εντάξει, θα είναι στην παραλία. Δεν νομίζω ότι έχει πάθει κάτι. Σωτήρη συγγνώμη, καταλαβαίνεις, έχουμε ανησυχήσει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, καταλαβαίνω.

ΜΠΕΤΗ: Γαμώτο!Γαμώτο! Γαμώτο! Εσύ μείνε εδώ. Θα πάω να την ψάξω.

ΠΑΡΗΣ: Δεν θέλεις να έρθω μαζί σου;

ΜΠΕΤΗ: Όχι. Μείνε εδώ. Μπορεί να γυρίσει. *(Η Μπέτη φεύγει)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ελπίζω να μην έπαθε τίποτα.

ΠΑΡΗΣ: Μια χαρά θα είναι. Απλώς... η Μπέτη ανησυχεί πολύ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΠΑΡΗΣ: Μερικές φορές βαράει κόκκινο, δεν ξέρω τι παθαίνει αλλά μόλις την βρει θα ηρεμήσει.

Σκηνή 7

ΠΑΡΗΣ: Θα ηρεμήσεις; Κάνεις σαν...

ΜΠΕΤΗ: Σαν τι;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω.

ΜΠΕΤΗ: Σαν τρελή;

ΠΑΡΗΣ: Ναι σαν τρελή.

ΜΠΕΤΗ: Μήπως να πάρουμε την αστυνομία;

ΠΑΡΗΣ: Και τι να τους πούμε; Ότι η κόρη μας λείπει εδώ και πέντε ώρες; Θα βάλουν τα γέλια.

ΜΠΕΤΗ: Γιατί, σου φαίνεται αστείο;

ΠΑΡΗΣ: Όχι.

ΜΠΕΤΗ: Σου φαίνεται αστείο που έχει εξαφανιστεί εδώ και πέντε ώρες;

ΠΑΡΗΣ: Όχι δεν μου φαίνεται αστείο...

ΜΠΕΤΗ: Αλλά;

ΠΑΡΗΣ: Δεν έχει εξαφανιστεί.

ΜΠΕΤΗ: Και που είναι; Γιατί εγώ δεν την βλέπω.

ΠΑΡΗΣ: Δεν έχει εξαφανιστεί. Απλώς πήγε...

ΜΠΕΤΗ: Που;

ΠΑΡΗΣ: Μια βόλτα.

ΜΠΕΤΗ: Στην παραλία;

ΠΑΡΗΣ: Ναι, στην παραλία.

ΜΠΕΤΗ: Μα δεν ήταν στην παραλία. Θυμάσαι; Την έψαξα!

ΠΑΡΗΣ: Μπορεί να έφυγε από την παραλία..

ΜΠΕΤΗ: Και που να πήγε;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω. Κάπου αλλού.

ΜΠΕΤΗ: Κάπου αλλού;

ΠΑΡΗΣ: Ναι.

ΜΠΕΤΗ: Που;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω.

ΜΠΕΤΗ: Λοιπόν εγώ θα τους καλέσω κι ας πουν ότι θέλουν.

ΠΑΡΗΣ: Περίμενε! *(Ακούγεται η πόρτα που ανοίγει. Μπαίνει μέσα η Άννα με ύφος αδιευκρίνιστο)*

ΜΠΕΤΗ: Άννα! *(Παύση)* Που ήσουν; *(Παύση)* Μας κατατρόμαξες το ξέρεις; Λείπεις εδώ και πέντε ώρες.

ΠΑΡΗΣ: Θα απαντήσεις; Σε ρώτησε κάτι! Που ήσουν;

ΜΠΕΤΗ: Είσαι καλά;

ΠΑΡΗΣ: Θα μιλήσεις επιτέλους;

ΜΠΕΤΗ: Πάρη ηρέμησε.

ΠΑΡΗΣ: Δεν θέλω να ηρεμήσω.

ΜΠΕΤΗ: Μπορείς να μην φωνάζεις;

ΠΑΡΗΣ: Κοντεύει να μας τρελάνει. Τι θες να κάνω;

ΜΠΕΤΗ: Έχουμε κόσμο. Θα νομίζουν ότι κάτι πάθαμε.

ΠΑΡΗΣ: Γιατί δεν πάθαμε; *(Στην Άννα.)* Νομίζεις ότι θα κάνεις ότι θέλεις χωρίς να δίνεις λογαριασμό σε κανέναν;

ΜΠΕΤΗ: Σε παρακαλώ κάθισε και άσε με να της μιλήσω. *(Μικρή παύση)* Άννα. Έγινε κάτι; Είσαι καλά; Γιατί δεν γύρισες αμέσως;

ΠΑΡΗΣ: Βγάλε άκρη τώρα εσύ!

ΜΠΕΤΗ: Σε πείραξε κανείς; *(Μικρή παύση)* Που ήσουνα όλες αυτές τις ώρες;

ΠΑΡΗΣ: Δεν θέλει να επικοινωνήσει.

ΜΠΕΤΗ: Το βλέπω ότι δεν θέλει να επικοινωνήσει.

ΠΑΡΗΣ: Τότε γιατί προσπαθείς;

ΜΠΕΤΗ: Μπορείς να φύγεις και να μας αφήσεις μόνες μας; *(Ο Πάρης ξεφυσάει, έπειτα βγαίνει)* Θα μου πεις τώρα τι συμβαίνει; *(Μικρή παύση)* Σε πείραξε κάποιος; *(Η Άννα κουνάει το κεφάλι της αρνητικά)* Μήπως ο κύριος Σωτήρης... έκανε κάτι...; *(Η Άννα κουνάει ξανά το κεφάλι της αρνητικά)* Έγινε κάτι που σε στεναχώρησε; *(Η Άννα κουνάει ξανά το κεφάλι της αρνητικά)* Μου λες αλήθεια; *(Η Άννα κουνάει το κεφάλι της θετικά)* Απλώς ήθελες να πας μια βόλτα; *(Η Άννα κουνάει το κεφάλι της θετικά)* Που πήγες; *(Η Άννα σηκώνει τους ώμους της σαν να λέει «δεν ξέρω»)* Εδώ γύρω; *(Η Άννα κουνάει το κεφάλι της θετικά)* Γιατί δεν απαντούσες στο κινητό σου; *(Μικρή παύση)*

ANNA: Δεν ήθελα.

ΜΠΕΤΗ: Δεν ήθελες; *(Η Άννα κουνάει το κεφάλι της αρνητικά)* Γιατί δεν ήθελες; *(Η Άννα σηκώνει τους ώμους της σαν να λέει «δεν ξέρω»)* Το ξέρεις όμως ότι ανησυχώ πάρα πολύ...

ANNA: Γιατί ανησυχείς;

ΜΠΕΤΗ: Γιατί...

ANNA: Δεν μου έχεις εμπιστοσύνη.

ΜΠΕΤΗ: Σου έχω, απλώς...

ANNA: Όχι πολλή.

ΜΠΕΤΗ: Τους άλλους δεν εμπιστεύομαι.

ANNA: Τι μπορεί να μου κάνουν; Είμαι τόσο ευάλωτη;

ΜΠΕΤΗ: Όλοι είμαστε.

ANNA: Εγώ δεν είμαι.

ΜΠΕΤΗ: Είσαι σκληρό καρύδι το ξέρω, αλλά...

ANNA: Θέλω να κοιμηθώ. Νυστάζω.

ΜΠΕΤΗ: Τα ρούχα σου είναι βρεγμένα.

ANNA: Δεν θα κοιμηθώ με τα ρούχα, μαλάκας είμαι;

ΜΠΕΤΗ: Δεν θέλεις να κάνεις ένα μπάνιο να ζεσταθείς πρώτα;

ANNA: Ναι θα κάνω ένα μπάνιο να ζεσταθώ πρώτα.

Σκηνή 8

ANNA: Στο σχολείο ήμουνα πολύ καλή στις χειροτεχνίες. Μη σου πω πως ήταν και το μοναδικό πράγμα στο οποίο ήμουνα καλή.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αν κρίνω από τον τοίχο πάντως, έχεις ταλέντο.

ANNA: Σου έχουνε πει να με ενθαρρύνεις γενικά;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Να μου λες κανένα καλό λόγο μπας και χαρώ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι.

ANNA: Για συνεργάτης της αστυνομίας δεν είσαι και πολύ καλός ψεύτης.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αλήθεια λέω. Το κάνεις πολύ καλά. Πιάνουν τα χέρια σου.

ANNA: Μμμ. *(Παύση)* Έχεις κοπέλα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Ναι ξέρω γώ. Καμιά γκόμενα; Γυναίκα, παιδιά;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι.

ANNA: Ουφ, ευτυχώς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί;

ANNA: Γιατί με την δουλειά που κάνεις θα είναι δύσκολο. Ειδικά για τα παιδιά σου. Δεν θα 'θελες να καταντήσουν σαν εμένα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί εσύ τι έχεις;

ANNA: Που μένεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θέλεις να σου δώσω την διεύθυνση μου; *(Η Άννα του ρίχνει μια γροθιά στον ώμο)*

ANNA: Όχι ρε, προσπαθώ να καταλάβω πως είναι το σπίτι σου. Κάπως σαν τη σπηλιά του μπάτμαν το φαντάζομαι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν πέφτεις και πολύ έξω.

ANNA: Το πέτυχα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι ένα μικρό διαμέρισμα και σπάνια είμαι εκεί.

ANNA: Κατάλαβα. Ανοίγεις την πόρτα και οι κατσαρίδες παίζουν πόκερ με τα ποντίκια ε; «Μην ενοχλήστε παιδιά, κάνω ένα ντους και φεύγω. Ποιος κερδίζει; Πάλι ο Στάθης;»

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έχεις πολύ φαντασία.

ANNA: Το ξέρω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο Στάθης είναι κατσαρίδα ή ποντίκι;

ANNA: Κροκόδειλος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πρέπει να τα γράφεις κάπου αυτά που σκέφτεσαι.

ANNA: Τα γράφω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπορεί μια μέρα να γίνεις συγγραφέας.

ANNA: Αρχίδα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Δεν θέλω να γράφω γλυκανάλατες μαλακίες που να αρέσουν στους άλλους.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τότε να μην γράφεις γλυκανάλατες μαλακίες που να αρέσουν στους άλλους.

ANNA: Και τι να γράφω;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτά που αρέσουν σε εσένα.

ANNA: Τότε θα έγραφα μόνο πορνό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πορνό;

ANNA: Βέβαια. Θέλεις να σου διαβάσω κάτι που έγραφα για σένα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι έγγραφες για μένα;

ANNA: Τι εννοείς; Αυτό που έγινε χθες. Θέλεις να ακούσεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είμαι σίγουρος.

ANNA: Θα σου αρέσει. Τρέχαμε πανικόβλητοι μέσα στην βροχή. Τα ρούχα μας άρχισαν να βαραίνουν απ' το νερό. Όλο το σκηνικό έμοιαζε με ταινία καταστροφής. Οι κεραυνοί έσκιζαν τον ουρανό. Τα δέντρα σάλευαν σαν να είχαν ζωή. Τα πάντα γύρω μας έκαναν εκκωφαντικό θόρυβο. Εγώ όμως άκουγα την ανάσα μου δυνατά. Και την δική σου. Για μια στιγμή γύρισες να δεις αν είμαι καλά κι αυτό που αντίκρισες σε ξάφνιασε. Το βλέμμα μου ήταν καρφωμένο πάνω σου. Πήρες μια έκφραση σαν να ρωτούσες «τι;». Τα ρούχα μου είχαν πει τόσο πολύ νερό που ήταν κολλημένα πάνω μου. Πριν προλάβεις να αντιδράσεις πήρα το χέρι σου και το έχωσα κάτω από το μπλουζάκι μου. Πάνω στο στήθος μου. Το πρόσωπο σου έγινε σαν πέτρα. Έκλεισα τα μάτια χωρίς να ξέρω αν θύμωσες. Η παλάμη σου ήταν ακίνητη και παγωμένη επάνω μου. Ύστερα από λίγο όμως, άρχισε να κουνιέται, να με χαϊδεύει. Στην αρχή δειλά. Μετά πιο έντονα. Έπιανες το στήθος μου με δύναμη. Το έσφιγγες και το άφηνες. Ο αντίχειρας σου περιεργαζόταν την ρώγα μου. Χωρίς να καταλάβω πως, βρέθηκες πεσμένος στις λάσπες κι εγώ από πάνω σου. Ένιωσα το κεφάλι μου να βουίζει. Σου ξεκούμπωσα το παντελόνι κι άρχισα να στον παίζω. Εσύ έπιασες το βρακί μου και το τράβηξες στην άκρη. Ύστερα οδήγησες το σώμα μου πάνω σου. Άφησα το βάρος μου αργά. Γλίστρησε και χώθηκε μέσα μου. Όχι πολύ εύκολα. Με πόνεσε. Μετά όμως έγινε πιο εύκολο. Ανεβοκατέβαινα πάνω σου. Ένιωθα τα γόνατα μου να τρίβονται στο χώμα. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει. Νομίζω πως μου άρεσε. Γαμιώμασταν για λίγη ώρα ώσπου ξαφνικά τραβήχτηκες, γύρισες στο πλάι και έχυσες πανη-

γυρικά πάνω σε κάτι χόρτα. Ξάπλωσα πάνω σου κι ένιωθα τις ανάσες μας να συντονίζονται. Το βλέμμα σου πλανιόταν ανήσυχα προς τον ουρανό. Καθίσαμε έτσι για κανένα δεκάλεπτο. Καταλάβαινα ότι ένιωθες άσχημα γι' αυτό που είχε γίνει. Κάποια στιγμή κοιταχτήκαμε και ήταν σαν να υπήρχε μια περίεργη συνεννόηση μεταξύ μας. Ξάπλωσα δίπλα σου. Κοιτούσα τα δέντρα που κουιόντουσαν και την βροχή που περνούσε μέσα από τις φυλλωσιές. Έπειτα απότομα βρέθηκες από πάνω μου. Άνοιξες τα πόδια μου και αρχίσαμε πάλι. Αυτή τη φορά το κεφάλι σου χώθηκε στο λαιμό μου. Ένιωσα όλο το σώμα μου να τρέμει. Άκουσα τη φωνή μου να βγαίνει παράξενη, σαν να μην ήταν δική μου. Στο τέλος έχυσες πάνω στην κοιλιά μου. Φύγαμε χωρίς να πούμε κουβέντα *(Παύση)* Δεν θα πεις τίποτα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι θέλεις να πω;

ANNA: Δεν ξέρω. Σου άρεσε αυτό που άκουσες; Πιστεύεις ότι μπορώ να γίνω συγγραφέας; Έλα τώρα. Μην με αποθαρρύνεις κι εσύ γιατί θα το πάρω κατάκαρδα. Θέλω να πω, αν δεν σε καταλαβαίνει κι ο άνθρωπος που σε γάμησε ποιος θα σε καταλάβει; Εκτός αν σε πείραξε που έγινες ήρωας διηγήματος. *(Μικρή παύση)* Ουάου, έχει πειραχτεί πολύ ο τύπος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν νομίζεις ότι είναι λίγο επικίνδυνο να τα γράφεις αυτά τα πράγματα;

ANNA: Επικίνδυνο για ποιον; Για 'σένα; Μην ανησυχείς θα πω ότι ήταν όλα δημιουργήματα της φαντασίας μου. *«Η καημένη κοπέλα. Δεν γυρίζει να την κοιτάξει άνθρωπος κι αυτή φαντασιώνεται γαμήσια με τον μάστορα.»*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπορείς σε παρακαλώ...;

ANNA: Γενικά θα κάνω ό,τι θέλω!

ΣΩΤΗΡΗΣ: ...να μου δώσεις τον κίτρινο κουβά.

ANNA: Κανείς δεν θα μου πει τι να κάνω στην ζωή μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δηλαδή δεν θα μου δώσεις τον κουβά;

ANNA: Όχι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ξέρεις κάτι; Θέλεις απλώς να κάνεις την επανάστασή σου.

ANNA: Ουάου, ο μοναχικός λύκος που έμαθε να ζει μακριά από τους ανθρώπους θα μας πει πώς να ζούμε την ζωή μας. *(Μικρή παύση)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ απλώς λέω πως είναι λίγο επικίνδυνο να τα αυτά γράφεις πράγματα σε ένα χαρτί. Θα μπορούσε να το διαβάσει οποιοσδήποτε.

ANNA: Δεν είμαι ανήλικη. Εντάξει; Δεν θα πας φυλακή επειδή γαμήθηκες μαζί μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι δεν είσαι αλλά...

ANNA: Αλλά τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οι γονείς σου συμπεριφέρονται σαν να είσαι.

ANNA: Μην τους δίνεις σημασία. Είναι τελείως μαλάκες.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Προσπαθούν να σε προστατέψουν.

ANNA: Από τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω.

ANNA: Πιστεύεις ότι χρειάζομαι προστασία;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι αλλά συμπεριφέρονται σαν να έχεις κάποιο πρόβλημα.

ANNA: Τι πρόβλημα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω.

ANNA: Νομίζεις ότι είμαι καθυστερημένη;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι; Όχι.

ANNA: Τρελή; Για το ψυχιατρείο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καμία σχέση. Δεν είπα κάτι τέτοιο

ANNA: Και τότε τι είπες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ότι, ίσως θα ήταν καλύτερα να μην τα γράφεις αυτά τα πράγματα *(Παύση)*

ANNA: Νόμιζα ότι ήσουν διαφορετικός από τους άλλους αλλά τελικά είσαι το ίδιο μαλάκας με όλους.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Απλώς νομίζω... *(Η Άννα βγαίνει)*

Σκηνή 9

Η ΧΑΡΑ εμφανίζεται στη σκηνή μ' ένα σακίδιο στην πλάτη, φορώντας ρούχα πεζοπορίας και κρατάει ένα χάρτη στο χέρι της. Κοιτάζει γύρω της και βγαίνει.

Σκηνή 10

ΜΑΡΙΖΑ: Γενικά γράφουν ένα σωρό μαλακίες.

ANNA: Τι γράφουν δηλαδή;

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν το πιστεύω! Έβαλε μια κέτσαπ.

ANNA: Τι;

ΜΑΡΙΖΑ: Μία κέτσαπ. Της είπα να βάλει δύο, κι εκείνη κούνησε την κεφαλα της κι έβαλε μια.

ANNA: Εντάξει, δεν έγινε και τίποτα.

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν έγινε και τίποτα; Όταν αγοράζεις δύο πατάτες οφείλουν να σου δώσουν δύο κέτσαπ. Αν σου δώσουν μια...

ANNA: Τι;

ΜΑΡΙΖΑ: Κερδίζουν.

ANNA: Τι;

ΜΑΡΙΖΑ: Ένα πολύ μικρό ποσό, αλλά κερδίζουν...

ANNA: Βασικά αν πολλαπλασιάσεις αυτή τη μια κέτσαπ επί δέκα χιλιάδες, βγάζουν τα κέρατα τους.

ΜΑΡΙΖΑ: Είναι η μάστιγα της εποχής μας. Φαστφουντάδικα που σε κλέβουν χωρίς να το παίρνεις είδηση. *(Η Μαρίζα βγάζει ένα τσιγαριλίκι και το ανάβει, κατά τη διάρκεια της σκηνής το δίνουν η μια στην άλλη)*

ANNA: Έλα τώρα πες μου τι γράφουνε.

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν προτιμάς να τα δεις μόνη σου;

ANNA: Δεν θα το αντέξω.

ΜΑΡΙΖΑ: Καλά.

ANNA: Αν δεις κάτι πολύ σκληρό, μην μου το πετάξεις στα μούτρα. Δεν την παλεύω με την κριτική.

ΜΑΡΙΖΑ: Οκ. Ένας τύπος ο Braveheart707 λέει... ότι χάθηκε.

ANNA: Τι πράγμα;

ΜΑΡΙΖΑ: Χάθηκε.

ANNA: Τι θα πει χάθηκε;

ΜΑΡΙΖΑ: Προφανώς ότι διάβασε την ιστορία σου και χάθηκε.

ANNA: Κι αυτό είναι καλό ή κακό;

ΜΑΡΙΖΑ: Μπορεί να χάθηκε θετικά.

ANNA: Για διάβασε άλλο.

ΜΑΡΙΖΑ: Ο JohnyBeGood99 λέει: “Όλοι νομίζουν ξαφνικά πως έγιναν συγγραφείς. Στην πραγματικότητα γράφουν ότι...”

ANNA: Ότι;

ΜΑΡΙΖΑ: “...τους κατέβει στο κεφάλι.”

ANNA: Έτσι λέει;

ΜΑΡΙΖΑ: Όχι. Βασικά λέει, “ότι μαλακία τους κατέβει στο κεφάλι”.

ANNA: Αρχίζω να φρικάρω τώρα.

ΜΑΡΙΖΑ: Θέλεις να σταματήσω;

ANNA: Όχι συνέχισε. Δεν υπάρχει γυρισμός. Με έχει πάρει η κατηφόρα.

ΜΑΡΙΖΑ: Βλέπω ένα μέτριο. Να διαβάσω;

ANNA: Ναι.

ΜΑΡΙΖΑ: Λοιπόν γράφει ο φίλος μας ο υπερpauktisterastios “Το κόνσεπτ σε αυτή την ιστορία, με το εξευτελιστικά φτωχό λεξιλόγιο είναι να γραφτεί μια ερωτική περιπέτεια με δεδομένο ότι η γυναίκα έχει το πάνω χέρι και αποπλίζει ερωτικά έναν άντρα στη μέση μιας καταιγίδας. Ο άντρας παρουσιάζεται σαν άβουλο πλάσμα που υποτάσσεται στις ορέξεις της ηρωίδας. Πρόκειται για θλιβερό, άρλεκιν, ιδανικό για φαντασιώσεις νοικοκυρών σε εμμηνόπαυση. Η συγγραφέας είναι σίγουρα γυναίκα με χαμηλή αυτοεκτίμηση και με πολλά, πολλά, πολλά ψυχολογικά με τον πατέρα της...” Ουάου!

ANNA: Αυτό ήταν το μέτριο;

ΜΑΡΙΖΑ: Κοίτα... είναι απλώς μερικοί μαλάκες που βγάζουν το άχτι τους. Είμαστε σίγουροι ότι είναι αξιόπιστο αυτό το σάιτ;

ANNA: Υποτίθεται ότι ανεβάζεις κάποιο κείμενο και από κάτω στο σχολιάζουν.

ΜΑΡΙΖΑ: Αυτό δεν λέγεται σχολιασμός.

ANNA: Και πως λέγεται.

ΜΑΡΙΖΑ: Ξύλο. Και στην τελική, ποιοι είναι αυτοί οι κάφροι που σχολιάζουν; Τους ξέρουμε;

ANNA: Να σε ρωτήσω κάτι χωρίς να παρεξηγηθείς;

ΜΑΡΙΖΑ: Ναι.

ANNA: Νοιάζεσαι πραγματικά για μένα; Θέλω να πω, είσαι στ' αλήθεια φίλη μου ή κάτι σαν νοσοκόμα που με προσέχει;

ΜΑΡΙΖΑ: Τι...;

ANNA: Γιατί νιώθω ότι κάθε φορά μου λες αυτό που θέλω να ακούσω.

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν ισχύει αυτό.

ANNA: Ωραία, τότε πες μου τι πιστεύεις για την ιστορία που έγραψα εσύ. Ειλικρινά. Μόνο έτσι μπορούμε να είμαστε φίλες.

ΜΑΡΙΖΑ: Εσύ μου λες πάντα την αλήθεια;

ANNA: Προσπαθώ.

ΜΑΡΙΖΑ: Οκ. Πιστεύω ότι είναι καλή. Εντάξει. Δεν είναι και κανένα αριστούργημα αλλά... είσαι μικρή ακόμα. Καλά έκανες και την ανέβασες. *(Μικρή παύση)* Το περίμενα ότι θα υπήρχαν περίεργες αντιδράσεις, ίσως όχι τόσο άσχημες. Αλλά είναι καλό να ζοριστείς και λίγο, γιατί ζεις προστατευμένη μέσα στην σαπουνόφουσκα της μάνας σου.

ANNA: Σε ευχαριστώ για την ειλικρινή απάντηση. Πως νιώθεις τώρα;

ΜΑΡΙΖΑ: Βουίζουν τα αυτιά μου. Εσύ;

ANNA: Εντάξει...

ΜΑΡΙΖΑ: Σειρά σου τώρα.

ANNA: Τι;

ΜΑΡΙΖΑ: Να μου πεις την αλήθεια.

ANNA: Για ποιο πράγμα;

ΜΑΡΙΖΑ: Για οτιδήποτε.

ANNA: ΟΚ. Είναι αληθινή.

ΜΑΡΙΖΑ: Ποια;

ANNA: Η ιστορία που έγραψα.

ΜΑΡΙΖΑ: Τι;

ANNA: Συνέβη στ' αλήθεια. Γαμήθηκα με τον Σωτήρη.

ΜΑΡΙΖΑ: Γαμήθηκες;

ANNA: Ναι.

ΜΑΡΙΖΑ: Με ποιον;

ANNA: Τον τύπο που φτιάχνει το δωμάτιο.

ΜΑΡΙΖΑ: Τι λες; Τρελάθηκες;

ANNA: Γιατί;

ΜΑΡΙΖΑ: Πότε έγινε αυτό;

ANNA: Προχθές... όταν μείναμε μόνοι μας στο δάσος. *(Μικρή παύση)*

ΜΑΡΙΖΑ: Δεν είναι λίγο...

ANNA: Τι;

ΜΑΡΙΖΑ: Μεγάλος για σένα;
ΑΝΝΑ: Τι θα πει αυτό;
ΜΑΡΙΖΑ: Ότι έχετε μεγάλη διαφορά ηλικίας.
ΑΝΝΑ: Δεν θα τον παντρευτώ κιόλας.
ΜΑΡΙΖΑ: Θες γενικά να σου λέω την αλήθεια;
ΑΝΝΑ: Ναι.
ΜΑΡΙΖΑ: Ε, λοιπόν είναι γέρος.
ΑΝΝΑ: Πω. Δεν καταλαβαίνεις τίποτα.
ΜΑΡΙΖΑ: Τι να καταλάβω;
ΑΝΝΑ: Δεν ξέρω. Έχει κάτι.
ΜΑΡΙΖΑ: Έχει κάτι; Τι κάτι;
ΑΝΝΑ: Δεν ξέρω. Κάτι.
ΜΑΡΙΖΑ: Οκ. Αφού έχει κάτι. Οκ. Και τώρα δηλαδή τα έχετε;
ΑΝΝΑ: Όχι βέβαια!
ΜΑΡΙΖΑ: Αυτός σε γουστάρει;
ΑΝΝΑ: Τι εννοείς; Με περνάει ξέρω 'γω τριάντα χρόνια. Και ένα μάτι να είχα πάλι θα με γούσταρε. Γιατί σε ενοχλεί;
ΜΑΡΙΖΑ: Τι να με ενοχλεί;
ΑΝΝΑ: Θέλεις να γουστάρουν μόνο εσένα;
ΜΑΡΙΖΑ: Όχι, ρε μαλάκα άντε γαμήσου.
ΑΝΝΑ: Άντε γαμήσου εσύ. Νόμιζα ότι θα χαιρόσουν.
ΜΑΡΙΖΑ: Μα χαίρομαι.
ΑΝΝΑ: Αυτή είναι φάτσα ανθρώπου που χαίρεται;
ΜΑΡΙΖΑ: Τι έχει η φάτσα μου;
ΑΝΝΑ: Δεν τη λες και χαρούμενη.
ΜΑΡΙΖΑ: Τι να σου πω, αυτή είναι η φάτσα μου αν δεν...
ΑΝΝΑ: Άστο, γάμησε το. Πάω σπίτι.

Σκηνή 11

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί τα έγραψες αυτά τα πράγματα;
ΑΝΝΑ: Σε πείραξε;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι... λίγο.
ΑΝΝΑ: Γιατί;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Ίσως γιατί δεν είναι αλήθεια;
ΑΝΝΑ: Σου αρέσει να διαβάζεις μόνο αληθινές ιστορίες;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Όταν με περιέχουν, ναι. Θα το προτιμούσα.

ANNA: Μα σε όλες τις ιστορίες κρύβεται μια αλήθεια. Ακόμα και στις πιο φανταστικές.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και ποια αλήθεια κρύβεται στην δική σου;

ANNA: Το γεγονός ότι και η φίλη μου πιστεύει ότι είναι αλήθεια.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και γιατί το πιστεύει αυτό;

ANNA: Γιατί της το είπα εγώ. *(Ο Σωτήρης αναστενάζει και κάθεται κάτω)* Θύμωσες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτό θέλεις; Να θυμώσω;

ANNA: Ναι ίσως και να θέλω να θυμώσεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί;

ANNA: Γιατί η διάθεση σου είναι σαν την επιφάνεια μιας λίμνης στη μέση ενός αρχέγονου δάσους. Θα μου άρεσε να πετάξω μια κοτρώνα να δω τι θα γίνει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι δύσκολο να χάσει κανείς την ψυχραιμία του μαζί σου.

ANNA: Σκέφτεσαι να με δείρεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μου πέρασε από το μυαλό δεν στο κρύβω.

ANNA: Γιατί δεν το κάνεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν κάνω ότι σκέφτομαι.

ANNA: Δεν είσαι έρμαιο των κατώτερων ενστίκτων σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπορεί να μην αξίζει να πάω στη φυλακή για ένα κωλόπαιδο.

ANNA: Μπορεί να πας φυλακή έτσι κι αλλιώς. *(Ο Σωτήρης χαμογελάει με μια αίσθηση παραίτησης)* Να σε ρωτήσω κάτι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Όταν σου διάβασα την ιστορία μου... πως ένιωσες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Άφησες την φαντασία σου ελεύθερη ή είσαι τόσο ηθικός που προσπάθησες να την εμποδίσεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι...;

ANNA: Όχι έχεις δίκιο. Η φαντασία είναι σαν ένα άγριο σκυλί. Όταν του πετάς ένα κόκκαλο ορμάει να το αρπάξει. *(Παύση)* Άρα με φαντάστηκες.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Γυμνή. *(Ο Σωτήρης κάνει μια έκφραση που σημαίνει ότι δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά)* Σου άρεσα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν νομίζω ότι μπορώ να απαντήσω.

ANNA: Αν δεν υπήρχε πολιτισμός; Αν δεν υπήρχαν συνέπειες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και πάλι.

ANNA: Άρα σου άρεσα. *(Ο Σωτήρης γυρίζει και την κοιτάζει)* Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είχες ποτέ...;

ANNA: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κάποιο...

ANNA: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αγόρι.

ANNA: Ναι. Όχι. Γαμήθηκα μερικές φορές με το παιδί στο βενζινάδικο. Αλλά δεν τα είχαμε, αν αυτό ρωτάς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Α. κατάλαβα.

ANNA: Τι κατάλαβες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γι' αυτό μπήκε στην άσπρη λίστα. *(Η Άννα χαμογελάει)*

ANNA: Ναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και δεν είχες ποτέ σου κάποιον να σε αγαπάει;

ANNA: Εννοείς να κάναμε αγκαλίτσες μετά το γαμήσι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, όχι με αυτή τη διατύπωση, αλλά ναι.

ANNA: Όχι. Εσύ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω... δεν είμαι σίγουρος.

ANNA: Πιστεύεις ότι ερχόμαστε σε αυτή τη ζωή για να μας αγαπήσει κάποιος;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πως καταφέρνεις να κάνεις κάθε συζήτηση αμήχανη;

ANNA: Δεν είναι η συζήτηση αμήχανη.

Σωτήρη: Τι είναι;

ANNA: Αυτό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποιο αυτό;

ANNA: Αυτό που υπάρχει ανάμεσα μας.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι υπάρχει ανάμεσα μας;

ANNA: Αυτός ο ηλεκτρισμός.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν υπάρχει κανένας ηλεκτρισμός.

ANNA: Υπάρχει γάμησε τα ηλεκτρισμός. Αρκετός για να φωτίσει ολόκληρη πόλη. *(Η Άννα τον κοιτάζει επίμονα)* Κοίταξε με! Είπα κοίταξε με!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι κάνεις;

ANNA: Αυτό που θέλω. Πάντα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έτσι νομίζεις. Στην πραγματικότητα...

ANNA: Άσε τις μαλακίες! Όταν σου διάβαζα την ερωτική μας ιστορία με φαντάστηκες; Είδες το σώμα μου; Άκουσες την ανάσα μου; Καύλωσες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι

ANNA: Λες ψέματα. *(Η Άννα ανεβαίνει πάνω του.)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι κάνεις;

ANNA: Αυτό που θέλω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σήκω αμέσως!

ANNA: Όχι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είπα σήκω. Θα με αναγκάσεις να σε σπρώξω.

ANNA: Δεν θα το κάνεις. Και ξέρεις γιατί; (Μικρή παύση) Γιατί σου αρέσει. Αλλά είσαι πολύ δειλός για να πάρεις αυτό που θέλεις. Αφήνεις την ζωή να γλιστράει μέσα από τα χέρια σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σήκω.

ANNA: Μερικές φορές όμως η ζωή συγκρούεται μαζί σου. *(Τον φιλάει. Στην αρχή εκείνος είναι παγωμένος και αντιστέκεται. Μετά από λίγο ανταποκρίνεται στο φιλί της. Το χέρι της Άννας σβήνει το φως ο χώρος βυθίζεται στο σκοτάδι. Ακούμε για λίγο τις ανάσες τους. Έπειτα ησυχία. Ο χώρος μένει σκοτεινός ενώ ακούγονται ήχοι της νύχτας και ένας ελαφρύς άνεμος. Έπειτα από λίγο το φως ανάβει ξανά. Οι δυο τους είναι ξαπλωμένοι στο πάτωμα σκεπασμένοι με μια λεπτή κουβέρτα. Η Άννα είναι ακουμπισμένη επάνω του και τον παρατηρεί)* Να κάτι που δεν φανταζόμουν. Το βλέμμα σου είναι γαλήνιο. Μερικές φορές φοβόμαστε πράγματα που... απλώς δεν υπάρχουν. Εγώ φοβάμαι ότι οι άνθρωποι θέλουν να τρέξουν μακριά μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αλήθεια είναι αυτό. *(Η Άννα τον χτυπάει με τον αγκώνα της.)*

ANNA: Η Μαριζα είναι η μόνη που με ανέχεται.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ίσως γεράσατε μαζί.

ANNA: Μακάρι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπορώ να σας φανταστώ. Δύο ενοχλητικές γριές.

ANNA: Υπάρχουν και χειρότερα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όπως;

ANNA: Το να είσαι παντρεμένη με έναν μαλάκα που σε σιχαίνεται.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν πιστεύεις και πολύ στην οικογένεια ε;

ANNA: Όχι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πως έτσι;

ANNA: Έχεις δει πολλές ευτυχισμένες οικογένειες τελευταία;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όλο και κάποια θα υπάρχει.

ANNA: Να σε ρωτήσω κάτι; Κατά τη γνώμη σου ποιο είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα του κόσμου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω. Εσύ ποιο πιστεύεις ότι είναι;

ANNA: Ο γάμος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ουάου! Πολύ γρήγορη απάντηση.

ANNA: Ναι γιατί είναι αλήθεια. Μάλιστα. Και ξεκινάει την ημέρα του γάμου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι ακριβώς ξεκινάει την ημέρα του γάμου;

ANNA: Τι να σου πω; Κάποια στιγμή είχαμε πάει στον γάμο την Σύλβιας.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποια είναι η Σύλβια;

ANNA: Τι σημασία έχει. Μια μαλάκω από το σχολείο. Μας κάλεσε για να μας μπει στο μάτι. Οκ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κατάλαβα!

ANNA: Τι κατάλαβες; Η τύπισσα μιλάμε έφτασε στην εκκλησία πάνω σε άσπρο άλογο. Όλοι τη χειροκρότησαν. Μπράβο, μπράβο. *(χειροκροτάει)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και ζήλεψες;

ANNA: Τι; Το να ντύνεσαι πριγκίπισσα για να εκπληρώσεις τον βιολογικό σου σκοπό και μετά να το παίζεις σπουδαία γιατί ο πατερούλης σου ξόδεψε ένα κάρο λεφτά για τον υπεργαμάτο ντι-τζέι και το πατέ γαρίδας; Όλα αυτά μου προκαλούν αηδία. Κάπου εκεί μέσα κρύβεται όλη η ανθρώπινη δυστυχία.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ πάλι νομίζω ότι θέλεις πολύ να παντρευτείς.

ANNA: Τα 'χεις χαμένα. Με φαντάζεσαι εμένα πάνω σε άσπρο άλογο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάνω σε άσπρο όχι...

ANNA: Ο δικός μου πατέρας πάντως δεν θα ξόδευε δεκάρα τσακιστή. Θα δίναμε στους καλεσμένους ψωμί του τοστ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μια στιγμή για να καταλάβω. Κατά την άποψη σου ο γάμος φταίει για όλα τα δεινά του κόσμου;

ANNA: Ναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτό δεν είναι λίγο...;

ANNA: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Επιφανειακό.

ANNA: Εσύ τι πιστεύεις ότι φταίει;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω. Ο καπιταλισμός, οι διεφθαρμένοι πολιτικοί, η καταστροφή του πλανήτη.

ANNA: Όλα αυτά είναι απλώς συμπτώματα, δεν είναι η ασθένεια.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και ποια είναι η ασθένεια;

ANNA: Σου είπα, ο γάμος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο γάμος δηλαδή προκαλεί την υπερθέρμανση του πλανήτη.

ANNA: Φυσικά!

ΣΩΤΗΡΗΣ: ΟΚ!

ANNA: Σκέψου για μια στιγμή όλα αυτά τα γαμημένα νοικοκυριά και τα απόβλητα που παράγουν.. Ο καθένας από εμάς είναι φτιαγμένος για σπουδαία πράγματα. Ο γάμος... πως να το πω; Μας προσγειώνει στο επίπεδο του ουρακοτάγκου. Το αρσενικό επιδεικνύει την δύναμη του και το θηλυκό φέρνει στον κόσμο γερά και εύρωστα παιδιά. Κανονικά θα έπρεπε να ζούμε απαλλαγμένοι από το φύλλο μας, να κάνουμε ότι γουστάρουμε... το γεγονός ότι βλέπουμε τον εαυτό μας σαν το μισό κάποιου άλλου είναι... πως να το πω... αξιολύπητο. Κι αυτό μας κατακλύζει με αυτό το απέραντο μίσος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποιο μίσος;

ANNA: Αυτό το σύννεφο κακίας που καλύπτει τον κόσμο. Όλοι προσπαθούν να αποδείξουν ότι είναι οι πιο γαμάτοι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτό δεν λέγεται φιλοδοξία;

ANNA: Όχι είναι καθαρή κακία. Πουλάνε μαγκιά όπου σταθούν, παντρεύονται, κάνουν παιδιά. Δέρνουν τα παιδιά. Σκοτώνουν τη γυναίκα τους. Ξέρεις γιατί οι άντρες σκοτώνουν τις γυναίκες τους σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ότι συμβαίνει το ανάποδο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι, γιατί;

ANNA: Γιατί μπορούν. Εκατομμύρια χρόνια εξέλιξης μαλάκα μου και επιστρέφουν στον πίθηκο σε μια στιγμή.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Νομίζω ότι οι απόψεις σου είναι λιγάκι ξεπερασμένες. Θα έπρεπε να ζούσες την εποχή του Γούντστοκ.

ANNA: Επειδή είσαι μαλάκας δεν σημαίνει ότι είμαι χίπισσα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και τι σημαίνει;

ANNA: Τίποτα. Ότι είσαι μαλάκας.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκ. *(Γαύση)*

ANNA: Εσύ γιατί δεν παντρεύτηκες ποτέ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί φοβήθηκα.

ANNA: Τι πράγμα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το εαυτό μου.

ANNA: Τον εαυτό σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι. Τι θα έκανα εγώ με ένα παιδί; Θέλω να πω... θα ήταν άλλη μια ιστορία αμέλειας... μπορεί και κακοποίησης;

ANNA: Θα κακοποιούσες το παιδί σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι! Αλλά μπορεί να μην το φρόντιζα... όσο θα έπρεπε. Μπορεί να μην είχε λεφτά. Να πήγαινε σε χάλια σχολείο. Να φοράγε απαίσια ρούχα.

ANNA: Τόσο πολύ θα νοιαζόσουν γι' αυτό;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου.

ANNA: Άρα είσαι εγωιστής.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Το να μην έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου είναι ο μεγαλύτερος εγωισμός που υπάρχει. Ξέρεις κάτι; Καλύτερα που δεν παντρεύτηκες. Έτσι δεν κινδυνεύει κανείς από την ανευθυνότητα σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σωστό.

ANNA: Άρα έρχεσαι στα λόγια μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι εννοείς;

ANNA: Ο γάμος ευθύνεται για όλα τα προβλήματα του κόσμου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: ΟΚ ότι πεις. Δεν θα σου χαλάσω το χατίρι.

ANNA: Δε μας χέζεις; Τι; Τι κοιτάς; Θεε να με ξανά γαμήσεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Απλώς σε παρατηρώ.

ANNA: Και; Τι βλέπεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ένα κορίτσι.

ANNA: Και, τι άλλο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω. Κάτι που δεν έχω ξαναδεί.

ANNA: Εννοείς ότι έχει χαλάσει κάποιο γρανάζι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω τι εννοώ.

ANNA: Δεν είναι πολύ περίεργο αυτό;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποιο;

ANNA: Άντε πάλι. Αυτό, μεταξύ μας. *(παύση)* Δεν έχει όνομα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι θες να πεις;

ANNA: Υπάρχουν ένα σωρό ονόματα για τις ανθρώπινες σχέσεις. Φλέρτ, ραντεβού, συγκατοίκηση, γάμος. Αυτό μεταξύ μας... δεν έχει όνομα. Δεν ξέρω πως να το ονομάσω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ίσως... καύλα.

ANNA: Ναι πρόσεξε γέρο! Καυλώσαμε με την πάρτη σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τότε;

ANNA: Τότε... ίσως και να ανακαλύψαμε κάτι που δεν υπάρχει. *(Μικρή παύση)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι σκέφτεσαι;

ANNA: Το κορίτσι. Που σκοτώθηκε εδώ μέσα. Είχε προλάβει να ανακαλύψει τον ε-αυτό της ή πέθανε απορώντας ποια είναι; Ήθελε να παντρευτεί όπως όλοι ή είχε άλλα όνειρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι όνειρα;

ANNA: Δεν ξέρω. Να ταξιδέψει, να μάθει φλάουτο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Φλάουτο;

ANNA: Ξέρω 'γώ; Γιατί όχι; Άραγε γνώριζε ότι θα πεθάνει; Είχε κάποιο προαίσθημα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πιστεύεις ότι κι εμείς θα ανακαλύψουμε ποτέ τον εαυτό μας;

ANNA: Όχι αλλά όταν έρχεται η στιγμή να πεθάνεις, δεν σκέφτεσαι αν...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Αν πρόλαβες; Αν έκανες ότι περνούσε από το χέρι σου για να λύσεις αυτό το μυστήριο. Καμιά φορά πριν κοιμηθώ την σκέφτομαι... την βλέπω να βυθίζεται στο σκοτάδι ολομόναχη. Χωρίς να υπάρχει κανείς για να την βοηθήσει.

Σκηνή 12

ΠΑΡΗΣ: Μπορείς να έρθεις λίγο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι πράγμα;

ΠΑΡΗΣ: Λέω μπορείς να έρθεις λίγο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Να έρθω εκεί; Έξω;

ΠΑΡΗΣ: Ναι, να έρθεις εδώ. Ακριβώς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκ.

ΠΑΡΗΣ: Μπορείς να έρθεις τώρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι μια στιγμή, να βάλω αυτό, γιατί μετά δεν θα κολλάει. Τι συμβαίνει;

ΠΑΡΗΣ: Τι συμβαίνει;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, τι συμβαίνει;

ΠΑΡΗΣ: Εσύ να μου πεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ να σου πω... τι;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω. Δεν έχεις τίποτα να μου πεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είμαι σίγουρος.

ΠΑΡΗΣ: Δεν είναι σίγουρος;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τρέχει κάτι;

ΠΑΡΗΣ: Λοιπόν... κοίταξε... θέλω να μαζέψεις τα πράγματα σου και την κάνεις. ΟΚ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ΠΑΡΗΣ: Θέλω να να φύγεις! Και να μην ξαναπατήσεις το πόδι σου εδώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και η δουλειά;

ΠΑΡΗΣ: Να πάει να γαμηθεί η δουλειά. Απλώς φύγε. Κατάλαβες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν...

ΠΑΡΗΣ: Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι.

ΠΑΡΗΣ: Δεν καταλαβαίνει τι του λέω. *(Ο Πάρης ρίχνει μια μπουινιά στο πρόσωπο του Σωτήρη. Δεν φαίνεται πολύ δυνατή, μάλλον συγκαταλημένη. Ο Σωτήρης πιάνει το πρόσωπο του. Από την μύτη του τρέχει αίμα.)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί το έκανες αυτό ρε φίλε; Τι έπαθες;

ΠΑΡΗΣ: Έλα ρε γαμιώλη! Έλα να πλακωθούμε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι είναι αυτά που λες; Δεν θέλω να πλακωθούμε. Τι σε έπιασε; Τρελάθηκες;

ΠΑΡΗΣ: Ξέρεις πολύ καλά τι με έπιασε. Είναι μικρό κορίτσι. Πως μπόρεσες να το κάνεις αυτό; Εμείς σε βάλαμε στο σπίτι μας. *(Μικρή παύση)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι μικρό κορίτσι.

ΠΑΡΗΣ: Την περνάς πόσο; Τριάντα χρόνια;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι ενήλικη. Νομίζω ότι μπορεί να αποφασίζει για τον εαυτό της.

ΠΑΡΗΣ: Γι' αυτό την ξεμονάχιασες στο δάσος;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι αλήθεια αυτό.

ΠΑΡΗΣ: Θεε να φας κι άλλη τώρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι απλώς μια ιστορία που έγραψε η Άννα.

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι αλήθεια. Δεν έγινε τίποτα στο δάσος.

ΠΑΡΗΣ: Δεν έγινε τίποτα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι... δηλαδή, όχι στο δάσος...έγινε... εδώ.

ΠΑΡΗΣ: Εδώ; Σε αυτό το δωμάτιο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΠΑΡΗΣ: Κι αυτό το θεωρείς καλύτερο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι και χειρότερο.

ΠΑΡΗΣ: Στο δωμάτιο που πληρώθηκες για να επιδιορθώσεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κοιτά, νομίζω ότι πρέπει να ηρεμήσεις.

ΠΑΡΗΣ: Κι εγώ νομίζω ότι πρέπει να πας να γαμηθείς!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν έχει συμβεί κάτι... τραγικό.

ΠΑΡΗΣ: Ακούστε τι λέει ο μαλάκας! Θέλω να μαζέψεις τα πράγματα σου και να φύγεις. Απόψε κί-
λας. Το κατάλαβες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκ. Έγινε.

ΠΑΡΗΣ: Σε ευχαριστώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μόνο... να σε ρωτήσω κάτι; Πιστεύεις ότι θα της κάνει καλό;

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο τρόπος που επεμβαίνεις στην ζωή της.

ΠΑΡΗΣ: Να κοιτάς τη δουλειά σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ...

ΠΑΡΗΣ: Τελείωσε. Δεν έχουμε τίποτα άλλο να πούμε. *(Παύση)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αύριο θα φτάσει η ταππεσαρία που παράγγειλα.

ΠΑΡΗΣ: ΟΚ. Ευχαριστώ.

Σκηνή 13

ΜΠΕΤΗ: Απίστευτο.

ΧΑΡΑ: Ήταν τρομερή εμπειρία.

ΜΠΕΤΗ: Χαίρομαι τόσο πολύ που την έζησες.

ΧΑΡΑ: Το πιο περίεργο ήταν πως ούτε στιγμή δεν ένιωσα μόνη. Σαν να ήταν κάποιος εκεί μαζί μου.

ΜΠΕΤΗ: Ποιος;

ΧΑΡΑ: Δεν ξέρω. Κάποιος που τον φτιάχνει η φαντασία μας όταν είμαστε ολομόναχοι. Όμως δεν με ένοιαζε. Δεν έχω ξαναιώσει πιο δυνατή στην ζωή μου. Σε ευχαριστώ. Σε ευχαριστώ τόσο πολύ.

ΜΠΕΤΗ: Δεν έκανα τίποτα.

ΧΑΡΑ: Με βοήθησες. Μου έδωσες οδηγίες.

ΠΑΡΗΣ: Εντάξει του μίλησα. Τώρα θα φύγει...

ΜΠΕΤΗ: Πάρη...

ΠΑΡΗΣ: Με συγχωρείτε δεν σας είδα.

ΜΠΕΤΗ: Η κυρία Πάρη, μόλις γύρισε από μια μικρή περιπέτεια στο βουνό.

ΠΑΡΗΣ: Στο βουνό; Ανεβήκατε μόνη σας;

ΧΑΡΑ: Ναι, το είχα πολύ ανάγκη.

ΜΠΕΤΗ: Βούτηξε στην λίμνη.

ΠΑΡΗΣ: Σοβαρά;

ΧΑΡΑ: Ναι.

ΠΑΡΗΣ: Καλύτερα να μην το ξαναδοκιμάσετε.

ΧΑΡΑ: Γιατί;

ΜΠΕΤΗ: Πάρη μην την τρομάξεις τη γυναίκα.
ΠΑΡΗΣ: Καμιά φορά κολυμπάνε νερόφιδα.
ΧΑΡΑ: Τι;
ΠΑΡΗΣ: Τεράστια νερόφιδα.
ΜΠΕΤΗ: Μην τον ακούς, είναι εντελώς ακίνδυνα.
ΠΑΡΗΣ: Ναι, έτσι λες εσύ.
ΧΑΡΑ: Ευτυχώς που δεν συνάντησα κανένα.
ΠΑΡΗΣ: Είναι λίγο επικίνδυνα. Θα σας συμβούλευα να μην το επιχειρήσετε ξανά μόνη σας.
ΧΑΡΑ: ΟΚ.
ΠΑΡΗΣ: Η Άννα είναι στο δωμάτιο της;
ΜΠΕΤΗ: Ναι.
ΧΑΡΑ: Μια στιγμή. Που στο καλό έβαλα το κινητό μου;
ΠΑΡΗΣ: Της μίλησες;
ΜΠΕΤΗ: Θα προτιμούσα να το κάνουμε μαζί.
ΧΑΡΑ: Το είχα στην τσέπη μου πριν βουτήξω...
ΜΠΕΤΗ: Τι έγινε;
ΧΑΡΑ: Το κινητό μου...
ΜΠΕΤΗ: Θέλεις να σε καλέσω;
ΧΑΡΑ: Αν σου είναι εύκολο.
ΑΝΝΑ: Γεια.
ΜΠΕΤΗ: Γεια σου Άννα.
ΧΑΡΑ: Γεια σου παιδί μου.
ΜΠΕΤΗ: Χτυπάει;
ΧΑΡΑ: Δεν ακούγεται κάτι.
ΑΝΝΑ: Όλα καλά;
ΧΑΡΑ: Μάλλον έχασα το κινητό μου.
ΑΝΝΑ: Πότε το είδατε τελευταία φορά;
ΧΑΡΑ: Στην λίμνη.
ΑΝΝΑ: Ωχ. Τι είναι αυτό το αμάξι;
ΠΑΡΗΣ: Ποιο αμάξι;
ΑΝΝΑ: Αυτό εδώ μπροστά.
ΠΑΡΗΣ: Τι σε νοιάζει;
ΑΝΝΑ: Απλώς ρώτησα.
ΧΑΡΑ: Πρέπει να είναι του εργάτη σας. Τον είδα που μετέφερε κάτι πράγματα.
ΜΠΕΤΗ: Τίποτα;
ΧΑΡΑ: Όχι.
ΑΝΝΑ: Τι πράγματα;
ΧΑΡΑ: Συγγνώμη;

ANNA: Λέω, τι πράγματα;

ΠΑΡΗΣ: Κάτι πράγματα!

ΧΑΡΑ: Νομίζω εργαλεία.

ΠΑΡΗΣ: Όλα θέλεις να τα ξέρεις πια.

ΜΠΕΤΗ: Τίποτα ε;

ΧΑΡΑ: Όχι. Σίγουρα μου έπεσε. *(Η Άννα κινείται προς την πόρτα)*

ΜΠΕΤΗ: Άννα περίμενε! Θέλω να μιλήσουμε. *(Η Άννα γυρίζει και τους κοιτάζει. Μια παράξενη ατμόσφαιρα δημιουργείται, η Χαρά το αντιλαμβάνεται)*

ANNA: Τι να πούμε;

ΠΑΡΗΣ: Θα μάθεις σε λίγο.

ΧΑΡΑ: Ευχαριστώ για την προσπάθεια. Δεν πειράζει. Ευκαιρία αύριο για μια δεύτερη εκδρομή.

ΠΑΡΗΣ: Μπορώ να έρθω μαζί σας αν θέλετε.

ΧΑΡΑ: Ευχαριστώ αλλά δεν θα ήθελα να σας ταλαιπωρήσω. Καλό βράδυ. *(Η Χαρά βγαίνει)*

ΜΠΕΤΗ: Καληνύχτα. *(Παύση)*

ANNA: Τι συμβαίνει; Γιατί με κοιτάζετε έτσι;

ΠΑΡΗΣ: Κάθισε κάτω.

ANNA: Δεν θέλω να καθίσω.

ΠΑΡΗΣ: Είπα κάθισε.

ΜΠΕΤΗ: Άννα θα σου κάνω μια ερώτηση και θέλω να είσαι ειλικρινής μαζί μας. Εντάξει; Αυτό που έγινε... έγινε με την θέληση σου ή... όχι;

ANNA: Ποιο;

ΠΑΡΗΣ: Ρωτάει ποιο.

ΜΠΑΤΗ: Σε παρακαλώ απάντησε μου ειλικρινά.

ANNA: Δεν καταλαβαίνω. Τι είναι αυτό που έγινε;

ΠΑΡΗΣ: Κάνει ότι δεν καταλαβαίνει.

ΜΠΕΤΗ: Άννα τα ξέρουμε όλα. Του μιλήσαμε.

ANNA: Σε ποιον μιλήσατε;

ΠΑΡΗΣ: Στον Σωτήρη. *(Παύση)*

ANNA: Ναι, έγινε με την θέληση μου.

ΜΠΕΤΗ: Μου λες αλήθεια;

ANNA: Ναι. *(Παύση)*

ΠΑΡΗΣ: Λοιπόν τελείωσε! ΟΚ; Η ερωτική σου περιπέτεια τελείωσε!

ΜΠΕΤΗ: Άννα τι σκέφτηκες; Αυτός ο άνθρωπος σε περνάει τριάντα χρόνια. Ξέρεις πως φαίνεται αυτό;

ΠΑΡΗΣ: Με το ζόρι κρατήθηκα να μην καλέσω την αστυνομία. Κι αυτό γιατί είμαι σίγουρος ότι εσύ τον προκάλεσες. Ξέρεις πόσο σιχαμερό είναι αυτό που έκανες; Δεν μπορείς να βρεις κάποιον αγόρι της ηλικίας σου;

ANNA: Τα αγόρια της ηλικίας μου είναι τελείως μαλάκες.

ΠΑΡΗΣ: Σε λίγο θα γαμιέσαι με όποιον βρεθεί μπροστά σου;

ANNA: Αν ανησυχείτε τόσο πολύ για μένα, γιατί δεν με κλείνετε σε κάποιο ίδρυμα;

ΠΑΡΗΣ: Αυτό θέλεις;

ANNA: Όχι αλλά εσύ σίγουρα το θέλεις.

ΠΑΡΗΣ: Μπέτη πες της πόσο μεγάλη προσπάθεια κάνουμε.

ANNA: Γιατί; Για να με ανέχεστε; Σταματήστε πια να μπλέκεστε στην ζωή μου!

ΠΑΡΗΣ: Και να σε αφήσουμε να κάνεις ότι θέλεις;

ANNA: Έτσι κι αλλιώς ότι θέλω θα κάνω.

ΠΑΡΗΣ: Όσο βρίσκεσαι κάτω από αυτή τη στέγη και τρως το φαί μου, θα κάνεις αυτό που σου λέω εγώ.

ANNA: Δεν γαμιέσαι ρε μαλακά; *(Ο Πάρης ορμάει κατά πάνω της η Μπέτη τον συγκρατεί)*

ΜΠΕΤΗ: Πάρη όχι! Σταμάτα!

ΠΑΡΗΣ: Θα σε πετάξω έξω.

ΜΠΕΤΗ: Πάρη έχουμε κόσμο.

ΠΑΡΗΣ: Στα αρχίδια μου!

ANNA: Γιατί μαζεύει τα πράγματα του; Τι του είπατε;

ΠΑΡΗΣ: Να σηκωθεί να φύγει!

ANNA: Είστε τελείως μαλακές; *(Η Άννα αρχίζει να επιτίθεται στον Πάρη, φωνητικά και σωματικά)* Γιατί μπλέκεστε στη ζωή μου; Θέλετε να με τρελάνετε τελείως; Γιατί ανακατεύετε σε όλα; *(Στην συνέχεια πέφτει κάτω και αγκαλιάζει τα γόνατα της)* Γιατί δεν με αφήνετε στην ησυχία μου πια; Γιατί δεν μπορείτε να με αφήσετε ήσυχη;

ΠΑΡΗΣ: Αυτή είναι η τελευταία φορά που κάνεις ότι θέλεις. Από δω και μπρος δεν θα πηγαίνεις πουθενά μόνη σου. Το κατάλαβες; *(Ο Πάρης βγαίνει. Η Άννα μένει στο πάτωμα και αρχίζει να ταράζεται το κορμί της από αναφιλητά. Η Μπέτη την πλησιάζει.)*

ΜΠΕΤΗ: Άννα... εμείς θέλουμε το καλό σου. Κάνεις συνεχώς πράγματα που είναι επικίνδυνα. Πρέπει να μάθεις να προσέχεις. Πρέπει να καταλάβεις ότι σε αγαπάμε.

ANNA: Παράτα με.

ΜΠΕΤΗ: Πρέπει να μεγαλώσεις Άννα. Δεν μπορείς να συμπεριφέρεσαι σαν μικρό παιδί.

ANNA: Αυτό προσπαθώ.

ΜΠΕΤΗ: Προσπαθείς λάθος.

ANNA: Πως το μάθατε; *(Μικρή παύση)* Η Μαρίζα;

ΜΠΕΤΗ: Η Μαρίζα είναι φίλη σου. Θέλει το καλό σου.

ANNA: Θα μου το πληρώσει η καριόλα.

ΜΠΕΤΗ: Άννα!

Σκηνή 14

ANNA: Τι κάνεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Φεύγω.

ANNA: Αλήθεια;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ANNA: Γιατί;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι θέλεις να κάνω;

ANNA: Δεν ξέρω. Να μείνεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν μπορώ.

ANNA: Γιατί; *(Ο Σωτήρης χαμογελάει)* Να έρθω κι εγώ μαζί σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Στην σπηλιά του μπάτμαν;

ANNA: Ναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ξέρεις ότι αυτό δεν γίνεται.

ANNA: Ναι. Το ξέρω. *(Μικρή παύση)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άκουσε με... ίσως πρέπει να κάνεις κάτι με τη ζωή σου.

ANNA: Μην αρχίζεις το μάθημα. Σου έγραψα ένα ποίημα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εμένα;

ANNA: Ναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι ποίημα;

ANNA: Διάβασε το.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σε ένα μοτέλ/ Στην μαύρη ερημιά/ Μια νύχτα όπως οι άλλες / Σε ένα δωμάτιο μικρό/ Ένα κορίτσι εκλιπαρεί / Γονατιστό τον θάνατο του/ Κι ένας εργάτης γέρος προσπαθεί/ Από την μνήμη μας / Να σβήσει τον χαμό του. Εγώ είμαι ο γέρος;

ANNA: Εσύ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Λίγο μακάβριο ποίημα αλλά σε ευχαριστώ.

ANNA: Για να μην ξεχάσεις ποτέ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι;

ANNA: Γενικά.

Σκηνή 15

ANNA: Φύγε, δεν σου μιλάω.

ΜΑΡΙΖΑ: Άννα, εγώ απλώς...

ANNA: Είπα φύγε δεν σου μιλάω.

ΜΑΡΙΖΑ: Ωραία, τότε ας καθίσουμε χωρίς να μιλάμε. *(Παύση)*

ANNA: Με ενοχλεί κι η παρουσία σου.

ΜΑΡΙΖΑ: Απλώς ήθελα να σε βοηθήσω.

ANNA: Φαντάζομαι, αυτή τη δικαιολογία θα είχαν κι όλοι οι προδότες του κόσμου.

ΜΑΡΙΖΑ: Θεωρείς ότι σε πρόδωσα;

ANNA: Για να δούμε... σου εμπιστεύτηκα ένα μυστικό μου και εσύ έτρεξες να το πεις στην μάνα μου. Ναι μου θεωρώ ότι με πρόδωσες.

ΜΑΡΙΖΑ: Κι αν αυτό το μυστικό ήταν κάτι που έθετε...

ANNA: Μπορείς να βγάλεις το σκασμό επιπέλους; Με ενοχλεί ακόμα και ο ήχος της φωνής σου.

ΜΑΡΙΖΑ: Ωραία, Άννα, πες ότι θες. Βγάλ' το από μέσα σου. Είμαι φίλη σου και σε αγαπάω.

ΑΝΝΑ: Μην μου λες μαλακίες. Οι φίλοι... οι φίλοι...

ΜΑΡΙΖΑ: Τι;

ΑΝΝΑ: Οι φίλοι εμπιστεύονται. Εσύ με θεωρείς επικίνδυνη ακόμα και για τον εαυτό μου.

Μάρτζα: Όχι.

ΑΝΝΑ: Σταμάτα να μου το παίζεις καλή!

ΜΑΡΙΖΑ: Εντάξει! Ωραία! Ανησυχώ ότι μπορεί να κάνεις κακό στον εαυτό σου. Αλλά αυτό είναι κάτι που μου το έχει προκαλέσει η μάνα σου. Συνεχώς μου λέει να σε προσέχω.

ΑΝΝΑ: Η γαμημένη.

ΜΑΡΙΖΑ: Αγχώνεται υπερβολικά για εσένα αλλά κι εσύ

ΑΝΝΑ: Τι;

ΜΑΡΙΖΑ: Από μικρή ήσουν πάντα απρόσεκτη. Μου είναι αδύνατο να σε θυμηθώ χωρίς γύψο ή χωρίς ράμματα. Πάντα έπρεπε να σε προσέχω. Νομίζεις ότι μου αρέσει αυτό;

ΑΝΝΑ: Τι να πω; Ίσως δεν ταιριάζουμε τελικά.

(Η Άννα κι η Μαρτζα αρχίζουν να τσακώνονται έντονα)

ΧΑΡΑ: Κορίτσια, κορίτσια! Με συγχωρείτε που μπλέκομαι... αλλά δύο τόσο καλές φίλες δεν θα έπρεπε να τσακώνονται. Σας άκουσα να φωνάζετε από το δωμάτιο μου.

ΜΑΡΙΖΑ: Συγγνώμη αν σας αναστατώσαμε.

ΑΝΝΑ: Ναι, συγγνώμη.

ΧΑΡΑ: Μην μου ζητάτε συγγνώμη, απλώς σκεφτείτε αν υπάρχει λόγος να μαλώνετε.

ΑΝΝΑ: Όλο και κάποιος θα υπάρχει.

ΧΑΡΑ: Ξέρετε όμως κάτι; Μια μέρα οι φίλοι χάνονται και δεν ξέρεις αν φταις εσύ που τους έδιωξες ή αν έφυγαν από μόνοι τους. Δεν πρέπει να αφήνετε τον θυμό να δηλητηριάζει τη σχέση σας.

ΑΝΝΑ: Είστε ψυχολόγος ή κάτι τέτοιο;

ΧΑΡΑ: Όχι. Έχω χάσει ανθρώπους που θα έδινα τα πάντα να τους ξαναφέρω κοντά μου. Τελοσπάντων, δεν θέλω να σας το παίξω σοφή, απλώς θεώρησα άσχημο να τσακώνονται έτσι δύο φίλες και ήθελα να σας το πω.

ΜΑΡΙΖΑ: Σας ευχαριστούμε.

ΑΝΝΑ: Πηγαίνετε στην λίμνη;

ΧΑΡΑ: Ναι, πρέπει να βρω το κινητό μου.

ΑΝΝΑ: Να προσέχετε.

ΧΑΡΑ: Θα προσέχω, μην ανησυχείτε. *(Η Χαρά ξεκινάει να φύγει)*

ΑΝΝΑ: Λένε ότι κυκλοφορεί ένας τρελός στην περιοχή.

ΧΑΡΑ: Τι;

ΜΑΡΙΖΑ: Βασικά... Δεν ξέρουμε αν είναι όντως αλήθεια ή...

ΑΝΝΑ: Φυσικά και το ξέρουμε... πρόκειται για έναν μανιακό δολοφόνο.

ΧΑΡΑ: Δεν μου λες παιδί μου; Με κοροϊδεύεις;

ΑΝΝΑ: Όχι, αλήθεια... έγινε ένας φόνος πριν λίγο καιρό.

ΧΑΡΑ: Που;

ANNA: Στο ξενοδοχείο μας.
ΧΑΡΑ: Η μητέρα σου δεν μου είπε τίποτα.
ANNA: Δεν το λέμε για να μην τρομάξουμε τον κόσμο.
ΧΑΡΑ: Λέει αλήθεια;
ΜΑΡΙΖΑ: Ναι.
ΧΑΡΑ: Ελπίζω όχι στο δωμάτιο μου.
ANNA: Όχι. Στο δωμάτιο 5. *(Μικρή παύση)*
ΧΑΡΑ: Αυτό είναι τρομερό.
ANNA: Τελικά θα πάτε στην λίμνη;
ΧΑΡΑ: Ναι...
ANNA: Είστε θαρραλέα.
ΧΑΡΑ: Ναι. *(Η Χαρά βγαίνει)*

Σκηνή 16

ANNA: Τι κάνεις εσύ εδώ; *(Μικρή παύση)* Γύρισες για να με πάρεις μαζί σου;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι.
ANNA: Τότε, τι θέλεις;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Οδηγούσα πέντε ώρες. Έπειτα έφτασα στο σπίτι μου.
ANNA: Στην σπηλιά του Μπάτμαν;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι. Προσπάθησα να κοιμηθώ. Αλλά δεν μπορούσα. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν από την υπερένταση. Πίεσα τον εαυτό μου να κοιμηθεί. Κάποια στιγμή στο μυαλό μου σταμάτησε να υπάρχει φασαρία και κοιμήθηκα. Και τότε μέσα στο σκοτάδι έλαμψε μπροστά μου... το ποίημα σου. *(Βγάζει το ποίημα)* Σε ένα μοτέλ/ Στην μαύρη ερημιά/ Μια νύχτα όπως οι άλλες/ Σε ένα δωμάτιο μικρό/ Ένα κορίτσι εκλιπαρεί/ Γονατιστό τον θάνατο του/ Κι ένας εργάτης γέρος προσπαθεί/ Από την μνήμη μας/ Να σβήσει τον χαμό του. Το μυαλό μου είχε κολλήσει σ' αυτόν τον στίχο "ένα κορίτσι εκλιπαρεί γονατιστό τον θάνατο του". Τι εννοούσες ακριβώς με αυτό;
ANNA: Δεν εννοούσα τίποτα. Ήταν απλώς μια εικόνα που μου ήρθε.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι αυτό σκέφτηκα κι εγώ στην αρχή. Μετά όμως σηκώθηκα και κοίταξα την αστυνομική αναφορά. Ξέρεις μου δίνουν πάντα ένα χαρτί με μια σύντομη αναφορά, σε περίπτωση που ανακαλύψω κάτι όσο εργαζομαι, για να τους ειδοποιήσω.
ANNA: Και τι ανακάλυψες;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Η αναφορά έλεγε "Νεαρή γυναίκα αγνώστων στοιχείων, βρέθηκε νεκρή, αφού δέχτηκε χτύπημα από αιχμηρό αντικείμενο στον λαιμό ενώ στεκόταν στην μέση του δωματίου." Στεκόταν. Σαν να λέμε όρθια. Εσύ στο ποίημα έγραψες γονατιστή.
ANNA: Ναι, εγώ έγραψα ένα ποίημα. Δεν ήμουν εκεί.
ΣΩΤΗΡΗΣ: Ακριβώς, τότε όμως θυμήθηκα μια λεπτομέρεια.
ANNA: Τι λεπτομέρεια;
ΣΩΤΗΡΗΣ: Μια λεπτομέρεια στην οποία δεν είχα δώσει σημασία. Στην μοκέτα. Βλέπεις όταν μαχαιρώνεις κάποιον ενώ στέκεται όρθιος, σωριάζεται αμέσως και το αίμα σχηματίζει μια λίμνη γύρω από την πληγή. Το ξέρω. Το έχω συναντήσει πολλές φορές. Όταν όμως μαχαιρώνεις κάποιον ενώ είναι γονατιστός, τότε τα πράγματα είναι διαφορετικά. Το σώμα δεν πέφτει αμέσως. Μένει στην

θέση του για μερικά δευτερόλεπτα και το αίμα προλαβαίνει και σχηματίζει δύο ακόμα μικρές λίμνες γύρω από τα γόνατα. *(Μικρή παύση)* Όπως ακριβώς το αίμα στην μοκέτα σας.

ANNA: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και μετά σκέφτηκα... πως είναι δυνατόν να το γνωρίζεις εσύ αυτό; Δεν υπάρχει καν στην αστυνομική αναφορά.

ANNA: Είναι απλώς μια σύμπτωση.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Απλώς μια σύμπτωση;

ANNA: Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω.

ANNA: Ενημέρωσες την αστυνομία; Τους είπες για την ανακάλυψη σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι. Ήθελα πρώτα να μιλήσω μαζί σου.

ANNA: Τι σχέση έχω εγώ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω. Εσύ θα μου πεις.

ANNA: Τρελάθηκες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, ίσως τρελάθηκα. Όμως αυτός ο στίχος που έγραψες με ταρακούνησε. Πως είναι δυνατόν να γνωρίζεις κάτι τέτοιο. Πως το κορίτσι ήταν γονατιστό... και εκλιπαρούσε τον δολοφόνο της; Εκτός αν ήσουν εκεί. Εκτός αν το είδες με τα μάτια σου. *(Ο Σωτήρης την πιάνει από τους ώμους)*

ANNA: Τι είναι αυτά που λες; Άφησε με.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είδες ποιος το έκανε; Ήσουν εκεί; Είναι κάποιος που ξέρεις και τον προστατεύεις;

ANNA: Όχι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άννα είμαι αναγκασμένος να μιλήσω στους αστυνομικούς.

ΠΑΡΗΣ: Τι συμβαίνει εδώ; Δεν σου ζήτησα να φύγεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μην μπλέκεσαι σε παρακαλώ. Συζητάω κάτι με την Άννα.

ΠΑΡΗΣ: Να μην μπλέκομαι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ακριβώς. Περίμενε έξω.

ΠΑΡΗΣ: Φίλε έχεις ιδέα που βρίσκεσαι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άννα πες μου.

ΠΑΡΗΣ: Έχεις το θράσος ρε γαμιώλη να γυρίζεις εδώ πέρα και να ξεμοναχιάζεις την κόρη μου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άννα!

ΠΑΡΗΣ: Ποιος σου δίνει το δικαίωμα να της μιλάς;

ΜΠΕΤΗ: Πάρη τι συμβαίνει;

ΠΑΡΗΣ: Γύρισε ο φιλαράκος της Άννας και ζητάει τα ρέστα.

ΜΠΕΤΗ: Τι;

ΠΑΡΗΣ: Θα φύγεις ρε γαμημένη ή θα σου δώσω τα αρχίδια σου να τα φας;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Παράτα με! Άννα κοίτα με!

ΜΠΕΤΗ: Τι θέλεις από εμάς; Άφησε μας ήσυχους.

ΠΑΡΗΣ: Δεν ντρέπεσαι να την πέφτεις σε ένα μικρό κορίτσι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ να ντραπώ; Σοβαρά; Μου το παίζεις και ηθικός τώρα; Νομίζεις δεν είδα τι έκανες με την μοκέτα; *(Μικρή παύση)*

ΜΠΕΤΗ: Ποια μοκέτα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Την πούλησε στο ίντερνετ. Την μοκέτα που είχε πάνω της το αίμα του κοριτσιού. Την έβγαλε σε δημοπρασία.

ΜΠΕΤΗ: Πάρη τι λέει;

ΠΑΡΗΣ: Ψέματα. Δεν θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ορίστε και η απόδειξη. Τύπωσα την σελίδα του σάιτ. *(Ο Σωτήρης κρατάει μια τυπωμένη σελίδα. Η Μπέτη την παίρνει από τα χέρια του)*

ΜΠΕΤΗ: Πάρη είσαι σοβαρός;

ΠΑΡΗΣ: Εντάξει, ήθελα απλώς να την ξεφορτωθώ.

ΜΠΕΤΗ: Πως μπόρεσες να το κάνεις αυτό;

ΠΑΡΗΣ: Θα σταματήσεις τώρα κι εσύ;

ΜΠΕΤΗ: Να σταματήσω; Συγγνώμη σκέφτηκες...; Τι σκέφτηκες ακριβώς;

ΠΑΡΗΣ: Δεν σκέφτηκα τίποτα.

ΜΠΕΤΗ: Να την πουλήσεις για σουβενίρ;

ΠΑΡΗΣ: Αφού έτσι κι αλλιώς θα την πετάγαμε.

ΜΠΕΤΗ: Να την πουλήσεις; Να βγάλεις λεφτά; Από ποιον; Από κάποιον τρελό;

ΠΑΡΗΣ: Μην μιλάς έτσι μπροστά στην Άννα.

ΜΠΕΤΗ: Ναι αυτό σε πείραξε. Αχ, θέε μου θα τρελαθώ. Δεν αντέχω άλλο.

ΠΑΡΗΣ: Μπέτη, ηρέμισε. Αρχίζεις και το χάνεις τώρα.

ΜΠΕΤΗ: Ξέρεις κάτι; Σε έχω σιχαθεί Πάρη. Και εσένα και το κωλομοτέλ σου. Να πας να γαμηθείς.

ΠΑΡΗΣ: Τι έπαθες τώρα; Πως κάνεις έτσι;

ΜΠΕΤΗ: Χρειάζομαι λίγο αέρα. Να ηρεμήσει το κεφάλι μου. Πνίγομαι.

ΠΑΡΗΣ: Ωραία. Εντάξει. Πάρε αέρα.

ΜΠΕΤΗ: Σωτήρη με συγχωρείς. Μπορείς να με πας στο χωριό; Έχω την ανάγκη να μείνω λίγο μόνη μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι... μια στιγμή. Άννα. *(Ο Σωτήρης κοιτάζει την Άννα επίμονα περιμένοντας μια απάντηση. Εκείνη τον κοιτάζει για μερικές στιγμές. Έπειτα στρέφει το βλέμμα της αλλού). ΟΚ, κατάλαβα. (Βγαίνουν ο Σωτήρης και η Μπέτη. Ακούγεται ήχος αυτοκινήτου που απομακρύνεται)*

ΠΑΡΗΣ: Άννα, πίστεψε με δεν ήθελα...

ΑΝΝΑ: Χέσε μας. *(Η Άννα βγαίνει. Ο Πάρης μένει μόνος του)*

ΠΑΡΗΣ: Γαμώ το κέρατό μου! *(Ο Πάρης ρίχνει μια κλοτσιά στην καινούρια ταπετσαρία και κάθεται στο κρεβάτι κρατώντας το πρόσωπό του. Έπειτα από λίγο σηκώνεται, ξετυλίγει την ταπετσαρία κι αρχίζει να την φτιάχνει. Μετά από μερικές στιγμές μπαίνει δειλά στο δωμάτιο η Χαρά) Γεια σας.*

ΧΑΡΑ: Γεια σας.

ΠΑΡΗΣ: Μπορώ σας βοηθήσω;

ΧΑΡΑ: Βρήκα το κινητό μου.

ΠΑΡΗΣ: Ευτυχώς. *(Η Χαρά κάθεται στο κρεβάτι, ο Πάρης την παρακολουθεί παραξενεμένος)*

ΧΑΡΑ: Ναι, πάλι καλά. Έφαγα τον κόσμο αλλά το βρήκα.

ΠΑΡΗΣ: Ήταν δύσκολο;

ΧΑΡΑ: Ναι. Δεν είναι αστείο;

ΠΑΡΗΣ: Ποιο πράγμα;

ΧΑΡΑ: Δεν ξέρω... τα πάντα.

ΠΑΡΗΣ: Τα πάντα;

ΧΑΡΑ: Ναι, όταν η ζωή δεν έχει κανένα νόημα, τα πάντα μοιάζουν με ένα τεράστιο αστείο. Ο κόσμος είναι ένα τεράστιο αστείο... και κάθονται κι αγχώνονται για το τίποτα. Όλοι! Αγγωνιούν για την δουλειά τους, για τα λεφτά τους, για το κινητό τους που το έχασαν, για την κίνηση στο δρόμο, για τον καιρό. Μέχρι να ξυπνήσουν.

ΠΑΡΗΣ: Ναι...

ΧΑΡΑ: Και τότε βλέπουν. Βλέπουν καθαρά. *(Паύση)* Από το παράθυρο της κουζίνας έβλεπα την παιδική χαρά.

ΠΑΡΗΣ: Ποια...;

ΧΑΡΑ: Ήταν μια από αυτές τις νησίδες με δέντρα, κούνιες, είχε πάντα κόσμο, παιδιά με τους γονείς τους. Εκεί ήταν το στέκι των μεγαλύτερων παιδιών. Μαζεύονταν κάθε απόγευμα. Όταν ένα παιδί είναι έντεκα χρονών δεν πρέπει να είσαι όλη την ώρα από πάνω του. Τα απογεύματα έκανα τις δουλειές μου στην κουζίνα και κοιτούσα από το παράθυρο το ρούχο που φορούσε από μακριά. Εκείνη την ημέρα ήταν ένα κόκκινο μπουφάν. Συνήθως γύριζε στο σπίτι όταν άρχιζε να σκοτεινιάζει. Φόρεσα το παλτό μου και κατέβηκα. Διαπίστωσα ότι δεν ήξερα τα παιδιά που ήταν μαζί τους. Ήταν μεγαλύτερα. Ξαφνικά ένιωσα μια ζαλάδα σαν να μην πατούσα στη γη. Το μπουφάν δεν το φορούσε εκείνη. Ήταν ένα άλλο κορίτσι. Μεγαλύτερο. Την ρώτησα αν ξέρει που είναι η κόρη μου. Το κορίτσι μου είπε ότι βρήκε το μπουφάν πεταμένο κάτω. Το έβγαλε και μου το έδωσε. Το πάρκο ήταν σχεδόν άδειο. Μόνο ένας μπαμπάς με το αγοράκι του ήταν στις κούνιες κι ένας κύριος που καθάριζε. Τους ρώτησα αν είδαν ένα κορίτσι έντεκα χρονών, με ξανθά μαλλιά που φορούσε αυτό το μπουφάν. Μου είπαν όχι. Τηλεφώνησα σε όλους τους φίλους της. Κανείς δεν ήξερε που ήταν. Καλέσαμε την αστυνομία. Ψάξαμε παντού. Γυρίζαμε με το αυτοκίνητο. Δεν κοιμόμασταν. Βάλαμε παντού αφίσες. Στείλαμε την φωτογραφία της στην τηλεόραση. Μια μέρα ένας αστυνομικός με πήρε παράμερα και μου είπε "Κυρία μου έχουν περάσει είκοσι μέρες. Τις πρώτες 48 ώρες υπάρχει πάντα μια ελπίδα αλλά μετά από τόσο καιρό θα σας έλεγα, να απευθυνθείτε στην ασφαλιστική σας εταιρία, σε αυτές τις περιπτώσεις οι γονείς εισπράτουν ένα μεγάλο ποσό." Έχεις δει ποτέ τον εαυτό σου από ψηλά; Αυτό έπαθα. Είδα το δωμάτιο από ψηλά, τον αστυνομικό, εμένα την ίδια. Πως ήμουν έτσι; Το μαλλί μου ήταν... μια τραγική φιγούρα σε έναν κόσμο αστείο. Ο άντρας μου είπε πως με τα χρήματα της ασφάλειας θα μπορούσαμε να αφοσιωθούμε στο να την βρούμε ξανά. *(Μικρή παύση)* Έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια. Δεν εγκατέλειψα ποτέ. Με τον σύζυγο μου χωρίσαμε. Εκείνος προχώρησε. Ξαναπαντρεύτηκε. Έχει τώρα δύο αγόρια. Εγώ ταξιδεύω. Οπουδήποτε ανακαλύπτουν ένα πτώμα στην ηλικία της, πηγαίνω για αναγνώριση. Έχει γίνει ρουτίνα πια. Καμιά φορά σκέφτομαι πως υπάρχει μια απειροελάχιστη πιθανότητα να ζει. Κι έπειτα λέω "θεέ μου ας είναι έτσι κι ας μην το μάθω ποτέ.". Πριν από δύο εβδομάδες έμαθα για το κορίτσι που σκοτώθηκε εδώ στην περιοχή σας. Τους κάλεσα και μου είπαν να έρθω για την αναγνώριση. Κάθε φορά που μπαίνω σε ένα τέτοιο δωμάτιο δεν θέλω να είναι αυτή. Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να την αναγνωρίσω. Ίσως έχει αλλάξει. *(Μικρή παύση)* Ξέρεις πως είναι να βλέπεις ένα γνώριμο πρόσωπο; Σαν να είσαι σε μια ξένη χώρα και ξαφνικά να βλέπεις μπροστά σου μια λέξη γραμμένη στην γλώσσα σου. Το μυαλό μου φωτίστηκε και κατακλύστηκε από εικόνες. Σαν να μην είχε περάσει ούτε μια μέρα. Το πρόσωπο της... Ήταν αυτή. Ήταν το πιο όμορφο ξανθούλι πλασματάκι που έχεις δει. Της άρεσε να ζωγραφίζει μωβ χταπόδια, ένας θεός ξέρει που τα είχε δει, κι έλεγε πως όταν μεγαλώσει θα γίνει οδηγός τρένου. Ποιο κορίτσι θέλει να γίνει οδηγός τρένου;

ΠΑΡΗΣ: Λυπάμαι πραγματικά.

ΧΑΡΑ: Αλήθεια; Λυπάσαι;

ΠΑΡΗΣ: Ναι είναι πολύ άσχημο...

ΧΑΡΑ: Άρα θα με βοηθήσεις;

ΠΑΡΗΣ: Θα το ήθελα πολύ αλλά δεν ξέρω πως θα μπορούσα...

ΧΑΡΑ: Είναι πολύ απλό.

ΠΑΡΗΣ: Τι να κάνω;

ΧΑΡΑ: Πες μου το όνομα του ανθρώπου που νοίκιασε αυτό το δωμάτιο εκείνο το βράδυ.

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ΧΑΡΑ: Εδώ μέσα δεν δολοφονήθηκε το κοριτσάκι μου;

ΠΑΡΗΣ: Δεν καταλαβαίνω τι λες...

ΧΑΡΑ: Μη με κοροϊδεύεις!

ΠΑΡΗΣ: Περίμενε...περίμενε... *(κάτι έχεις παρεξηγήσει...)* *(Η Χαρά βγάζει από την τσάντα της ένα περι-στροφο Ruger LCR και το ακουμπάει στο τραπέζι μπροστά της)*

ΧΑΡΑ: Όπως σου είπα έχω αφιερώσει τη ζωή στο να βρω την κόρη μου.

ΠΑΡΗΣ: Μα, την βρήκες την κόρη σου.

ΧΑΡΑ: Και τώρα θα βρω και αυτόν που κατέστρεψε τη ζωή μας.

ΠΑΡΗΣ: Δεν νομίζω πως θα τον βρεις εδώ.

ΧΑΡΑ: Εγώ πάλι το νομίζω.

ΠΑΡΗΣ: Πως είναι δυνατόν...;

ΧΑΡΑ: Χρειάστηκε να λαδώσω έναν από τους αστυνομικούς. Ξέρεις ποιον; Εκείνον που έχει ένα σπασμένο δόντι εδώ μπροστά. Όμως και πάλι σε προστάτεψε. Δεν μου αποκάλυψε το όνομα του ξενοδοχείου. Μου είπε να κοιτάξω εδώ γύρω, στην περιοχή. Η κόρη σου βέβαια απόψε, μου το μαρτύρησε. *(Η Χαρά σηκώνεται και κινείται πίσω από τον Πάρη)*

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ΧΑΡΑ: Μου είπε ότι ο φόνος έγινε στο ξενοδοχείο σας. Στο δωμάτιο 5.

ΠΑΡΗΣ: Α, καλά. ΟΚ. Κοίτα... η κόρη μου δεν είναι καλά στα μυαλά της. Είναι λίγο διαταραγμένη. Όρες-ώρες λέει ότι... *(Η Χαρά σηκώνει το όπλο και χτυπάει δυνατά με την λαβή του το κεφάλι του Πάρη. Ο Πάρης αφνιδιάζεται)* Πας καλά κυρά μου; Τρελάθηκες; Γιατί το έκανες αυτό;

ΧΑΡΑ: Άκου... δεν το 'χω σε τίποτα να σου φυτέψω μια σφαίρα στο κεφάλι. Αλήθεια δεν με νοιάζει καθόλου.

ΠΑΡΗΣ: Αυτό που σου είπε η Άννα δεν ισχύει. Αυτό το κορίτσι λέει πάντα πράγματα... *(Η Χαρά τον χτυπάει ξανά στο κεφάλι)*

ΧΑΡΑ: Θα συνεχίσεις να με κοροϊδεύεις; *(Μικρή παύση)* Κοιτά... είμαι άδικη μαζί σου, δεν σε αφήνω να μιλήσεις... υπάρχει όμως κάτι που δεν ξέρεις. Ηρέμησε λοιπόν και άκου. Ο φίλος σου ο αστυνομικός μου είπε... θες να ακούσεις;

ΠΑΡΗΣ: Ναι...

ΧΑΡΑ: Ωραία. Είπε ότι το φονικό όπλο δεν βρέθηκε ποτέ. Και πως το πρώτο μέρος που θα έψαχνε εκείνος αν ήταν στο χέρι του, θα ήταν αυτή η «φανταστική λίμνη που έχετε στην περιοχή σας», αλλά για να ψάξεις εκεί, χρειάζεται μεγάλη διαδικασία. Δύτες, εξοπλισμός, είναι γενικά ένας γραφειοκρατικός εφιάλτης. Έτσι μου είπε. Αποφάσισα λοιπόν να ψάξω μόνη μου. Με παρακολουθείς; Εγώ στη λίμνη. Αυτό είναι από μόνο του αστείο; Η λίμνη είναι τεράστια. Με φαντάζεσαι; Την πρώτη μέρα δεν βρήκα τίποτα. Όταν γύρισα, είπα στην γυναίκα σου ότι βούτηξα στην λίμνη για να δω την αντίδραση της. Δεν είπε τίποτα. Εσύ όμως... θυμάσαι τι είπες; *(Η Χαρά χτυπάει ξανά τον Πάρη στο κεφάλι με την λαβή του όπλου κι έπειτα τον σημαδεύει ξανά)* Ε;

ΠΑΡΗΣ: Γαμώ το σπίτι μου!

ΧΑΡΑ: Είπες ότι έχει νερόφιδα που δαγκώνουν. Και πως καλό θα ήταν να μην το επιχειρήσω ξανά. Αυτό μου έδωσε μεγαλύτερο κίνητρο. Έκλεισα το κινητό μου και είπα πως το έχασα εκεί και πρέπει να ξαναπάω, για να μην κινήσω υποψίες. Έψαχνα περίπου για έξι ώρες σήμερα. Τα έπαιξα τελείως μέσα στο νερό. Δεν βρήκα κάποιο που θα έλεγες; να αυτό είναι ένα φονικό όπλο. Βρήκα όμως κάτι καλύτερο. Ξέρεις τι;

ΠΑΡΗΣ: Που θες να ξέρω; *(Η Χαρά βγάζει από την τσάντα της έναν πλαστικό αδιάβροχο φάκελο. Μέσα υπάρχει ένα χοντρό βιβλίο σημειώσεων και μερικά βότσαλα.)*

ΧΑΡΑ: Ήταν στον πάτο της λίμνης. Μπορείς να μου πεις τι είναι;

ΠΑΡΗΣ: Δεν έχω την παραμικρή ιδέα.

ΧΑΡΑ: Δεν έχεις; Άνοιξε το. *(Ο Πάρης ανοίγει το βιβλίο)* Γιατί εμένα μου φαίνεται ότι αυτά τα νούμερα είναι αριθμοί δωματίων. Και τα ονόματα δίπλα είναι οι ένοικοι και δίπλα ημερομηνίες. Και φτάνει δέκα χρόνια πίσω. Λοιπόν;

ΠΑΡΗΣ: Πρώτη φορά το βλέπω στην ζωή μου.

ΧΑΡΑ: Αλήθεια;

ΠΑΡΗΣ: Τι θέλεις να σου πω; Ότι είναι δικό μου; Αυτό θέλεις να ακούσεις; Δεν το έχω ξαναδεί ποτέ μου. Σου το ορκίζομαι.

ΧΑΡΑ: Εκείνο το βράδυ στο δωμάτιο 5 δεν υπάρχει γραμμένο κάποιο όνομα. Υπάρχει αυτή παύλα. Απλώς μια γραμμή. Αν γυρίσεις πίσω *(Η Χαρά γυρίζει τις σελίδες)* θα διαπιστώσεις ότι η γραμμή αυτή εμφανίζεται ξανά. Και πάντα εδώ, στο δωμάτιο 5. Πως έτσι; Τους άρεσε αυτό το δωμάτιο; Επειδή είναι απομονωμένο; Δεν ξέρω εικασίες κάνω. Το πιο παράξενο είναι... γιατί κάποιος να θέλει να πετάξει αυτό το βιβλίο στην λίμνη; Θέλω να πω, γιατί να μην το κάψει; Εγώ σίγουρα θα έκαιγα κάτι που θα με ενοχοποιούσε. Κάποια σημασία θα πρέπει να έχει για εμένα αυτό το βιβλίο.

ΠΑΡΗΣ: Άκου, κυρά μου... Πραγματικά λυπάμαι πολύ που έχασες την κόρη σου... και μάλιστα με αυτόν τον τρόπο... είμαι κι εγώ γονιός και μπορώ να σε καταλάβω. Έχω μια κόρη και δεν ξέρω τι θα έκανα αν πάθαινε το παραμικρό. Σίγουρα θα τρελαινόμουν. Νομίζω λοιπόν πως όλη αυτή η ιστορία σε έχει πειράξει κάπως στο μυαλό. Και αυτό είναι απολύτως φυσιολογικό. Τα έχεις χαμένα. Πρέπει να το καταλάβεις... πρέπει να συνειδητοποιήσεις πως αυτή τη στιγμή διαπράττεις ένα έγκλημα. Μπορεί να βρεθείς στην φυλακή με αυτό που κάνεις.

ΧΑΡΑ: Αλήθεια; Πιστεύεις ότι μπορεί να βρεθώ στην φυλακή με αυτό που κάνω;

ΠΑΡΗΣ: Ναι το πιστεύω.

ΧΑΡΑ: Ωραία. *(Η Χαρά βγάζει το κινητό της και το ακουμπάει μπροστά στον Πάρη)* Κάλεσε τους.

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ΧΑΡΑ: Κάλεσε την αστυνομία. Πες ότι μια τρελή σε κρατάει παρά την θέληση σου.

ΠΑΡΗΣ: Ζητάει κωδικό.

ΧΑΡΑ: 5572. *(Ο Πάρης σηκώνει το κινητό και αρχίζει να πληκτρολογεί. Κοιτάζει την οθόνη. Παύση. Ύστερα αφήνει το κινητό κάτω)* Λοιπόν; Δεν θα τους καλέσεις;

ΠΑΡΗΣ: *(Αρχίζει να κλαίει)* Δεν... δεν είχα καμία ανάμιξη. Στο ορκίζομαι. Αυτό το βιβλίο δεν είναι δικό μου.

ΧΑΡΑ: Τότε;

ΠΑΡΗΣ: Εγώ απλώς... απλώς το συνέχισα... συνέχισα να γράφω μέσα στο βιβλίο όμως... δεν το ξεκίνησα εγώ.

ΧΑΡΑ: Ποιος το ξεκίνησε;

ΠΑΡΗΣ: Αυτός είναι ο μόνος λόγος που το φύλαξα... αν ποτέ γινόταν κάτι... αν ποτέ ανακάλυπταν κάτι... είναι τρομερό. Καταλαβαίνεις; Δεν το ξεκίνησα εγώ. Ο γραφικός χαρακτήρας μέχρι τη μέση του βιβλίου... είναι...

ΧΑΡΑ: Ποιανού είναι;

ΠΑΡΗΣ: Του πατέρα μου.

ΧΑΡΑ: Του πατέρα σου;

ΠΑΡΗΣ: Όλο αυτό είναι δική του δουλειά. Αυτή η γραμμή. Δεν ξέρω ποιος είναι. Δεν τον έχω συναντήσει ποτέ. Απλώς κάποιος καλεί, λέει μια ημερομηνία κι εγώ τραβάω μια γραμμή. Δεν δίνω καν το κλειδί. Έχει δικό του.

ΧΑΡΑ: Ποιός είναι;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω. Εκείνα τα βράδια κλείνω την ρεσεψιόν και πέφτω νωρίς για ύπνο. Αυτή είναι η συμφωνία.

ΧΑΡΑ: Ποια συμφωνία;

ΠΑΡΗΣ: Η συμφωνία που είχε κάνει ο πατέρας μου. “Το χρωστάμε” μου είχε πει. Αυτό μόνο. Το χρωστάμε.

ΧΑΡΑ: Που είναι ο πατέρας σου.

ΠΑΡΗΣ: Τον έχασα.

ΧΑΡΑ: Τι πιστεύεις ότι γινόταν σε αυτό το δωμάτιο;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω.

ΧΑΡΑ: Έλα τώρα. Δεν μπορεί να μην αναρωτήθηκες ποτέ σου.

ΠΑΡΗΣ: Κοίταζα την δουλειά μου. Αλήθεια σου λέω.

ΧΑΡΑ: Άκουσε να δεις γαμημένη, το κοριτσάκι μου σκοτώθηκε, εδώ σε αυτό το δωμάτιο και το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να υποθέσεις. Εντάξει; Της το χρωστάς αυτό. Έλα, κάνε μια υπόθεση. Τι μπορεί να γινόταν σε αυτό το δωμάτιο;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω. Δεν ξέρω. Ίσως κάποια παράνομα ζευγάρια.

ΧΑΡΑ: Έλα τώρα, μπορείς και καλύτερα.

ΠΑΡΗΣ: Ίσως ένας άντρας αναζητούσε... συντροφιά.

ΧΑΡΑ: Κι ίσως δεν ήταν ένας... ε; Ίσως ήταν πολλοί άντρες.

ΠΑΡΗΣ: Ε;

ΧΑΡΑ: Όλα αυτά τα χρόνια. Ίσως... πολλοί.

ΠΑΡΗΣ: Ναι... θα μπορούσε, θα μπορούσαν να ήταν πολλοί... *(Η Χαρά αρχίζει να κλαίει)*

ΧΑΡΑ: Ποιος την σκότωσε; Ποιος ήταν αυτός που την πήρε από κοντά μου όταν ήταν μικρή;

ΠΑΡΗΣ: Δεν ξέρω. Αλήθεια δεν ξέρω.

ΧΑΡΑ: Άκου... όλα αυτά τα χρόνια ψάχνω κάποιον που να πάρει πάνω του την ευθύνη. Θέλεις να είσαι εσύ αυτός;

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ΧΑΡΑ: Ίσως δεν είσαι εκείνος που ψάχνω, όμως ευθύνεσαι κι εσύ. Ήταν δίπλα σου όταν πέθαινε και δεν έκανες τίποτα... για να την βοηθήσεις. Η ψυχή της θα λυτρωθεί. Θέλεις;

ΠΑΡΗΣ: Περίμενε... περίμενε.

ΧΑΡΑ: Με συγχωρείς αλλά δεν είσαι αθώος.

ΠΑΡΗΣ: Μια στιγμή. Έχω οικογένεια. Έχω μια κόρη.

ΧΑΡΑ: Κι εγώ το ίδιο είχα.

ΠΑΡΗΣ: Περίμενε, μπορώ να σε βοηθήσω.

ΧΑΡΑ: Δεν σε πιστεύω.

ΠΑΡΗΣ: Μπορώ. Μπορώ αλήθεια.

ΧΑΡΑ: Πως;

ΠΑΡΗΣ: Υπάρχει ένα σπιτάκι... στο δάσος. Είχα ακούσει τον πατέρα μου μια φορά να λέει ότι είχαν ένα κορίτσι εκεί. Κι ότι ήταν και κάποιος εκεί... που την πρόσεχε...

ΧΑΡΑ: Πως το ήξερε ο πατέρας σου αυτό;

ΠΑΡΗΣ: Δεν τον ρώτησα. Στον πατέρα μου δεν έκανα ερωτήσεις.

ΧΑΡΑ: Πάμε. Θα μου δείξεις που είναι.

ΠΑΡΗΣ: Θέλω να πιω λίγο νερό. Διψάω.

ΧΑΡΑ: Δεν με ενδιαφέρει. Θα με πας εκεί. Προχώρα.

Σκηνή 17

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το τροπικό μπαρ είναι στην άκρη του χωριού. Ένα επαρχιακό μαγαζί ντυμένο χαβανέζικα λες και είναι απόκριες. Η Μπέτη είναι ταραγμένη σαν να πατήθηκε κάποιο κουμπί μέσα της. Μιλάει ασταμάτητα. Λέει πράγματα όπως:

ΜΠΕΤΗ: Όταν ήρθα να ζήσω σε αυτό το μέρος με την κοιλιά τούρλα ήμουν μόνο δεκαοκτώ χρονών και ένιωθα λες και τα πάντα γύρω μου ήθελαν να με κατασπαράξουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και επίσης:

ΜΠΕΤΗ: Έχεις νιώσει ποτέ ότι, όλη σου η ζωή είναι μια δοκιμασία; Αν είναι έτσι, μου φαίνεται πως έχω αποτύχει παταγωδώς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οι θαμώνες μας κοιτάζουν εκνευρισμένοι.

ΜΠΕΤΗ: Τι ήθελες από την Άννα; Γιατί το έκανες αυτό; Εσύ δεν είσαι σαν τους άλλους. Όλοι θέλουν να χώσουν το πουλί τους κάπου. Εσύ είσαι διαφορετικός. Την ερωτεύτηκες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω τι να πω, γι' αυτό κρατάω το στόμα μου κλειστό. Την κοιτάζω. Τα μάτια της είναι θολά από το ποτό.

ΜΠΕΤΗ: Η Άννα είναι πληγωμένη. Πολύ πληγωμένη. Δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν ξέρω πως θα ζήσει όταν πεθάνω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι της συμβαίνει;

ΜΠΕΤΗ: Σε αυτό το μέρος δεν ζούνε καλοί άνθρωποι. Όλοι μας έχουμε μάθει να κρατάμε ένα σωρό μυστικά. Στο τέλος θα σκάσουμε και τα πάντα θα ξεχυθούν στον κόσμο σαν χείμαρρος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι μυστικά;

ΜΠΕΤΗ: Άκουσε... νομίζω ότι πρέπει να φύγεις και να μην ξαναγυρίσεις ποτέ εδώ πέρα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ξαφνικά κολλάει το πρόσωπο της πάνω στο δικό μου. Η ανάσα της μυρίζει οινόπνευμα. Δάκρυα κυλάνε στα μάγουλα της. Τα χείλη της ακουμπάνε πάνω στα δικά μου. Τα δάκρυα της μουσκεύουν το πρόσωπο μου. Η γλώσσα της χώνεται στο στόμα μου. Δεν ανταποκρίνομαι. Την κοιτάζω. Σταματάει. Με κοιτάζει κι αυτή.

ΜΠΕΤΗ: Είσαι μεγάλος μαλάκας, το ξέρεις; Τουλάχιστον είχα δίκιο. Δεν είσαι σαν τους άλλους. Πάμε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Λέει και σηκώνεται. Στην επιστροφή κλαίει ασταμάτητα και δύο φορές ξερνάει μέσα στο αμάξι. Μου ζητάει συγγνώμη για όλα και συνεχίζει να κλαίει. Στο τέλος την παίρνει ο ύπνος.

ANNA: Κάθομαι στο κρεβάτι. Παλεύω να στείλω ένα τεράστιο κατεβατό στην Μαρίζα. Είναι η καλύτερη μου φίλη. Θέλω να της εξηγήσω. Θέλω να ξέρει ποια είμαι. Το δάχτυλο μου αιωρείται πάνω από το κουμπί "αποστολή". Κάτω από το παράθυρο ακούγονται φωνές. Σηκώνομαι να δω. Είναι το αρχίδι ο πατέρας μου και η κυρία από το δωμάτιο 24. Προχωράνε στο μονοπάτι. Ανεβαίνουν προς την λίμνη. Πατάω αποστολή. Το κατεβατό μου ταξιδεύει προς την Μαρίζα οριστικά και αμετάκλητα. Ένα ρίγος με διαπερνά. Της στέλνω ένα ακόμα μήνυμα. Σύντομο αυτή τη φορά.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σταματάω το αυτοκίνητο. Η Μπέτη κρέμεται πάνω στη ζώνη ασφαλείας. Την βγάζω από το αμάξι και την μεταφέρω στο ξενοδοχείο. Τα πόδια της σέρνονται στο χώμα.

ΜΑΡΙΖΑ: Η μάνα μου κρατάει στην αγκαλιά της ένα τεράστιο μπολ με πατατάκια. Το σαλόνι είναι σκοτεινό. Μισοκοιμάμαι στην πολυθρόνα. Στο αριστερό μου χέρι ισορροπεί ένα ποτήρι γάλα. Στην τηλεόραση παίζει μια μαλακία τηλεπαιχνίδι. Ξαφνικά το δωμάτιο φωτίζεται από την οθόνη του κινητού μου. Η Άννα μου έχει στείλει ένα ατελείωτο κατεβατό. Αρχίζω να το διαβάζω. Το ποτήρι γλιστράει από το χέρι μου και προκαλεί μια θεαματική έκρηξη γάλακτος και γυαλιών. Η μάνα μου μένει μαλάκας. Ένα δεύτερο μήνυμα έρχεται από την Άννα. Σύντομο αυτή τη φορά. "Πάω στη λίμνη". Φοράω τα παπούτσια μου και φεύγω με τις πιτζάμες. "Που πας;" φωνάζει η μάνα μου; Δεν απαντάω. Απλώς τρέχω.

ΧΑΡΑ: Ο Πάρης περπατάει μπροστά. Το σώμα του παραπαίει. Μου φαίνεται αστέιος έτσι όπως τρεκλίζει μέσα στις λάσπες. Είμαι έτοιμη να βάλω τα γέλια.

ΠΑΡΗΣ: Περνάμε δίπλα από την λίμνη. Συνεχίζουμε στο δάσος. Στα χέρια μου κρατάω έναν φακό. Το φως του τρεμοπαίζει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω σε ποιο δωμάτιο μένουν. Παίρνω ένα κλειδί κι ανοίγω μια πόρτα του ξενοδοχείου στην τύχη. Την ξαπλώνω σε ένα κρεβάτι. Έπειτα ψάχνω για το δωμάτιο της Άννας. Όλες οι πόρτες είναι κλειστές.

ΠΑΡΗΣ: Φτάνουμε. Μπροστά μας εμφανίζεται...

ΧΑΡΑ: Ένα μικρό ξύλινο σπιτάκι. Στην αρχή μοιάζει εγκαταλελειμμένο. Σε λίγο όμως παρατηρώ ένα αδύναμο φως να βγαίνει μέσα από τα παράθυρα.

ΜΑΡΙΖΑ: Φτάνω τρέχοντας στο ξενοδοχείο. Βλέπω τον κύριο Σωτήρη να στέκεται απ' έξω αναποφάσιτος. Δεν ξέρω γιατί. Τρέχω προς το μέρος του. Μόλις με βλέπει τρομάζει. "Που είναι η Άννα;"

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω. Αυτήν ψάχνω κι εγώ.

ΜΑΡΙΖΑ: Ανησυχώ ότι δεν είναι καλά.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί;

ΜΑΡΙΖΑ: "Αυτό το μήνυμα μου το έστειλε εκείνη πριν από λίγο." Διαβάζει το κατεβατό. Με κοιτάζει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πρέπει να την βρούμε.

ΧΑΡΑ: Από μέσα το σπιτάκι μοιάζει φροντισμένο. Κάποιος ζει εδώ. Είναι επιπλωμένο. Μια μικρή τηλεόραση πάνω στο ψυγείο παίζει ένα χαζό τηλεπαιχνίδι.

ΠΑΡΗΣ: Ο άντρας είναι καθισμένος στο τραπέζι και τρώει κορν φλέικς.

ΧΑΡΑ: Έχει μακριά γενειάδα.

ΠΑΡΗΣ: Γυρίζει και μας κοιτάζει.

ΧΑΡΑ: Το πρόσωπο του παίρνει μια έκφραση απεριγράπτης κακομοιριάς. Τον σημαδεύω με το όπλο. Ποιά είσαι; Με ρωτάει.

ΠΑΡΗΣ: Είναι η μάνα της. Συγνώμη.

ΧΑΡΑ: Ο άντρας αρχίζει να μου μιλάει. Λέει πως την αγαπούσε. Πως την φρόντιζε όλα αυτά τα χρόνια. Πως την είχε σαν γυναίκα του. Την τάζει και την έπλενε. Την πρόσεχε όταν την πήγαινε να συναντήσει κάποιον. “Εσύ την απήγαγες”, τον ρωτάω, “όχι” μου λέει. «Τότε ποιος;». Ο άντρας σηκώνει το χέρι και δείχνει...

ΠΑΡΗΣ: Δείχνει εμένα. (Παύση)

ΧΑΡΑ: Εσύ;

ΠΑΡΗΣ: Δεν είναι αλήθεια.

ΧΑΡΑ: Ποιος την σκότωσε;

ΠΑΡΗΣ: Ο άντρας σκύβει το κεφάλι και ξεφυσάει.

ΧΑΡΑ: Λέει ένα όνομα. Νιώθω το στομάχι μου να ανακατεύεται. “Λες αλήθεια;”, ρωτάω “Ναι” λέει. Ο Πάρης έχει ασπρίσει. Πίσω του υπάρχει ένα κρεβάτι. Δίπλα κρέμεται μια αλυσίδα με χειροπέδες. “Τι είναι αυτή η αλυσίδα;”

ΠΑΡΗΣ: “Ήταν για το καλό της”, λέει εκείνος. “Ο κόσμος εκεί έξω είναι πολύ σκληρός”.

ΧΑΡΑ: Ακουμπάω την κάννη στο κεφάλι του.

ΠΑΡΗΣ: Ο άντρας κλαίει.

ΧΑΡΑ: Βγάζει κάτι ήχους σαν μικρό παιδί. Ξαφνικά τα κορν φλέικς γεμίζουν με αίματα. Το κρανίο του πέφτει πάνω στο μπολ και το κάνει κομμάτια. Δεν πυροβόλησα. Ο Πάρης με κοιτάζει σαν τρομαγμένο ζώο. Κάτι κρατάει. Ένα μεγάλο σφυρί. Δεν ξέρω πότε το πήρε. Περνάει μια αιωνιότητα ανάμεσα μας.

ΠΑΡΗΣ: Αυτά που σου είπε δεν είναι αλήθεια.

ΧΑΡΑ: Σηκώνω το όπλο και πυροβολώ. Ο Πάρης σωριάζεται στο έδαφος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τρέχουμε στο δάσος. Φωνάζουμε την Άννα.

ΜΑΡΙΖΑ: Εγώ θα περιμένω στην λίμνη μήπως εμφανιστεί.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Συνεχίζω να τρέχω. Το στήθος μου είναι έτοιμο να εκραγεί. Φωνάζω το όνομα της σαν μανιακός. Διασχίζω το δάσος για ώρα. Ξαφνικά ακούω μια φωνή.

ANNA: Εδώ. Εδώ είμαι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Παραμερίζω τις φυλλωσιές των δέντρων και βρίσκομαι σε ένα ξέφωτο. Τα σύννεφα λάμπουν μπροστά από τη σελήνη. Στην μέση του ξέφωτου στέκεται η Άννα.

ANNA: Καλύτερα να φύγεις.

ΧΑΡΑ: Ναι. Καλύτερα να φύγεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Απέναντι της στέκεται μια γυναίκα. Κρατάει ένα όπλο στο χέρι της. “Τι συμβαίνει;” ρωτάω.

ANNA: Είναι η μητέρα του κοριτσιού.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Λέει η Άννα.

ΧΑΡΑ: Αυτή το έκανε. Αυτή.

ΣΩΤΗΡΗΣ: “Τι έκανε;” ρωτάω.

ΧΑΡΑ: Αυτή σκότωσε το παιδί μου, την κόρη μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: “Ναι...” ακούω τον εαυτό μου να λέει.

ΧΑΡΑ: Το ήξερες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πρέπει να με ακούσεις.

ΧΑΡΑ: Τι να ακούσω;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η γυναίκα τρέμει ολόκληρη. Κλαίει και το σώμα της τραντάζεται. Πρέπει να με ακούσεις. Πρέπει να καταλάβεις.

ΧΑΡΑ: Τι να καταλάβω;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η γυναίκα σηκώνει το όπλο και σημαδεύει την Άννα. Η Άννα κλείνει τα μάτια της. Και τότε συμβαίνει κάτι απίστευτο. Κάτι που συμβαίνει μόνο στις ταινίες. Τον σώμα μου αντιδρά ανακλαστικά.

ANNA: Ο Σωτήρης τινάζεται σαν τερματοφύλακας σε πέναλτι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο χρόνος κινείται αργά.

ANNA: Το σώμα του αιωρείται μπροστά μου.

ΧΑΡΑ: Πιέζω την σκανδάλη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ακούγεται ο κρότος του όπλου.

ANNA: Αιωρείται μπροστά μου λες και είναι όντως ο γαμημένος ο Μπάτμαν.

ΧΑΡΑ: Όλο αυτό που συμβαίνει είναι πάρα πολύ αστείο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αν το έλεγα σε κάποιον δεν θα με πίστευε.

ANNA: Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι ένας γέρος μπορούσε να το κάνει αυτό.

ΧΑΡΑ: Ο άντρας περνάει μπροστά της και προσγειώνεται στο έδαφος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αισθάνομαι ζέστη.

ΧΑΡΑ: Η μπλούζα του ποτίζει με αίμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μια απερίγραπτη ζέστη σε όλο μου το σώμα.

ANNA: Έπρεπε να το κάνεις έτσι; Έπρεπε να είσαι ο μαλακισμένος ιππότης πάνω στο άσπρο άλογο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάνω σε άσπρο όχι...

ANNA: Δεν είναι λίγο μαλακία κλισεδούρα αυτό που έκανες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν το έκανα εγώ.

ANNA: Τότε ποιος;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω. Κάποιος άλλος.

ANNA: Θα καλέσουμε βοήθεια.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πιστεύεις ότι θα την βγάλω καθαρή;

ΧΑΡΑ: Το αίμα πετάγεται από το στήθος του ρυθμικά, σαν σιντριβάνι.

ANNA: Ναι, φυσικά και θα την βγάλεις καθαρή. Τι βλακείες είναι αυτές που λες;

ΧΑΡΑ: Ξαφνικά τίποτα δεν μου φαίνεται αστείο.

ANNA: Τώρα θα τους καλέσω και θα έρθουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μην ανησυχείς. Δεν πάω πουθενά.

ANNA: Θα στείλουν ένα γαμημένο ελικόπτερο.

ΧΑΡΑ: Τα πάντα είναι πολύ σοβαρά.

ANNA: Γαμώ το σπίτι μου! Δεν υπάρχει σήμα!

ΧΑΡΑ: Το πρόσωπο του γίνεται σαν χαρτί.

ANNA: Μην κλείνεις τα μάτια σου! Κοιταξέ με! Είπα κοιταξέ με!

ΧΑΡΑ: Σκύβω και πιέζω τις παλάμες μου πάνω στην πληγή.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άννα, θέλω να μου κάνεις μια χάρη.

ΧΑΡΑ: Το αίμα του ξεγλιστράει μέσα από τα δάχτυλα μου.

ANNA: Τι χάρη;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εξήγησε της. Πρέπει να ξέρει.

ANNA: Εντάξει. Θα της εξηγήσω. Στο υπόσχομαι.

ΧΑΡΑ: Το βλέμμα του χάνεται προς τον ουρανό. Η καρδιά του επιβραδύνει. Έπειτα σταματάει.

ΜΠΕΤΗ: Βλέπω ένα όνειρο μερικές φορές. Η Άννα είναι μικρή και φοράει το αγαπημένο της φόρεμα. Η μήπως δεν είναι η Άννα; Τρέχει μπροστά από το ξενοδοχείο κρατώντας έναν χαρταετό. Με έναν περιέργο τρόπο απέναντι από το ξενοδοχείο βρίσκεται το πατρικό μου σπίτι. Ο μπαμπάς μου και η μαμά μου στέκονται απ' έξω, με κοιτάζουν και μου χαμογελάνε. Το κορίτσι τρέχει προς το δάσος, όμως δεν ανησυχώ. Δεν υπάρχει τίποτα να φοβάμαι.

ΜΑΡΙΖΑ: Επίλογος... το κατεβατό που μου έστειλε η Άννα ενώ καθόμουν στην πολυθρόνα του σπιτιού μου, δίπλα στην μάνα μου και βλέπαμε εκείνο το ηλίθιο τηλεπαιχνίδι.

ANNA: Αγαπητή Μαρίζα. Το ξέρω ότι τελευταία συμπεριφέρομαι σαν μαλακισμένη φοράδα. Για να ξεδιαλύνω όμως τα πράγματα θα ήθελα να σου αφηγηθώ μια ιστορία. Αυτή τη φορά πρόκειται για μια αληθινή ιστορία. Συνέβη πριν δύο εβδομάδες. Ένας ήχος με ξύπνησε μες στη νύχτα. Ένα γυναικείο κλάμα. Σηκώνομαι από το κρεβάτι. Κατεβαίνω. Το κλάμα έρχεται από το δωμάτιο 5. Η πόρτα είναι μισάνοιχτη. Μια κοπέλα είναι κουλουριασμένη στο κρεβάτι. Το πρόσωπο της είναι χτυπημένο. Την αναγνωρίζω. Κι εκείνη με αναγνωρίζει. Κοιταζόμαστε. Ο χρόνος σταματάει. Ξαφνικά νιώθω σαν να με χτύπησε κεραυνός. Θυμάμαι. Θυμάμαι κάτι που ήταν καταχωνιασμένο μέσα μου... πολύ βαθιά.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αμάξι. Δύο ξανθά κοριτσάκια μέσα στο αμάξι πηγαίνουν εκδρομή. Κάθονται ήσυχα στο πίσω κάθισμα. Ο μπαμπάς οδηγεί. Το αυτοκίνητο διασχίζει το δάσος. Κλαδιά χτυπάνε στα παράθυρα σαν θυμωμένα ζωτικά. Το αμάξι σταματάει μπροστά σε ένα ξύλινο σπιτάκι. Ποιος θα μπορούσε να μένει εδώ; Ο μπαμπάς λέει "Θα λείψω για λίγο." και χάνεται στο δάσος. Τα κοριτσάκια μένουν μόνα τους μέσα στο αμάξι. Ολόγυρα τους ακούγονται χιλιάδες πουλιά. Ξαφνικά μερικοί θάμνοι κουνιούνται. Κάποιος έρχεται. Δεν είναι ο μπαμπάς. Είναι ένας γίγαντας. Έχει μακριά γενειάδα και μάτια λύκου. Ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου και αρπάζει το ένα κορίτσι από το πόδι. Ο κόσμος του μικρού κοριτσιού γυρίζει ανάποδα. Παρατηρεί τις λασπωμένες γαλότσες του γίγαντα. Σε λίγο βρίσκεται μέσα στο σπιτάκι. Αυτός την πετάει σε ένα κρεβάτι. Το στρώμα μυρίζει κάτι παλιό και πεθαμένο. Στέκεται από πάνω της. Τα μάτια του είναι δύο σκοτεινά πηγάδια. Βγάζει το παντελόνι και το βρακί του. Ανάμεσα στα πόδια του κρέμεται ένα φίδι. Το φίδι σηκώνεται και την κοιτάζει. Ο γίγαντας πιάνει το εσώρουχο του κοριτσιού και το τραβάει. Εκείνη σφίγγει τα γόνατα της, μα ο γίγαντας είναι πολύ δυνατός. Της ανοίγει τα πόδια. Το κορίτσι αισθάνεται την κοιλιά της να φλέγεται. Το φίδι χώνεται ανάμεσα στα πόδια της. Ένας πόνος της ξεσκίζει το σωθικά. Όλα μέσα της ανακατεύονται. Ο γίγαντας πέφτει πάνω της με όλο του το βάρος. Είναι ι-δρωμένος. Μυρίζει ξινισμένο γάλα και χώμα. Το κορίτσι δεν μπορεί να αναπνεύσει. Θέλει να φωνάξει. Να του πει να την αφήσει, όμως η φωνή της δεν βγαίνει. Ξαφνικά εμφανίζεται ο μπαμπάς. Στο

χέρι του κρατάει ένα μεγάλο σφυρί. Φωνάζει, “Αυτή είναι η Άννα σιχαμένο γουρούνι, το άλλο κορίτσι είναι δικό σου” Ο γίγαντας σηκώνεται, του παίρνει ήρεμα από το χέρι το σφυρί και τον ρωτάει, “Γιατί έφερες την κόρη σου εδώ;” κι ο μπαμπάς του λέει, “Για να κάνει παρέα στο άλλο κορίτσι. Να μην φοβάται.” Τα δύο κοριτσάκια αποχαιρετιούνται. Το αυτοκίνητο απομακρύνεται. Το ένα κλαίει με αναφιλητά. Το άλλο, μόνο του στο πίσω κάθισμα, κοιτάζει το αίμα που τρέχει στα πόδια του. Ο καιρός περνάει. Τα δύο ξανθά κοριτσάκια μεγαλώνουν χωριστά. Το ένα σ’ ένα μοτέλ, το άλλο στο δάσος, σε ένα μικρό σπιτάκι παρέα με έναν γίγαντα.

ANNA: Σηκώνεται από το κρεβάτι τρέμοντας. Το κορμί της είναι ταλαιπωρημένο, τα πόδια της πολύ λεπτά, ατροφικά. Τα χέρια της είναι γεμάτα τρύπες. Στο βλέμμα της καθρεφτίζεται όλη η απόγνωση του κόσμου. Μου χαϊδεύει το πρόσωπο. Λέει “Σε λίγο θα έρθει να με πάρει. Σε παρακαλώ βοήθησε με.” “Τι να κάνω;” “Ελευθέρωσε με” “Μπορείς να φύγεις, η πόρτα είναι ανοιχτή, κανείς δεν σε εμποδίζει” “Δεν μπορώ. Τα πόδια μου τρέμουν.” “Θα καλέσω την αστυνομία” “Καλύτερα όχι. Το ξέρουν ήδη. Δεν αντέχω άλλο, σε παρακαλώ. Έχω προσπαθήσει αμέτρητες φορές... όμως δεν τα καταφέρνω. Είναι δύσκολο. Κάντο εσύ για μένα.” Μου βάζει ένα ψαλίδι στα χέρια. Με κοιτάζει κατευθείαν στα μάτια. Γονατίζει. Με ικετεύει. Απ’ έξω ακούγονται βήματα.

Η πόρτα ανοίγει. Είναι αυτός. Ο γίγαντας. Ήρθε να την πάρει. Σφίγγω το ψαλίδι στο χέρι μου. Το πιέζω στο λαιμό της. Στην αρχή δεν γίνεται τίποτα. Κλείνω τα μάτια και πιέζω πιο δυνατά. Το νιώθω να χώνεται μέσα στη σάρκα. Το αίμα της τινάζεται. Ποτίζει τους τοίχους. Εμένα. Ανοίγω ξανά τα μάτια μου. Το βλέμμα της είναι καρφωμένο πάνω μου. Σταθερό και ήρεμο. Έπειτα το κορμί της πέφτει. Όλα τελειώνουν γρήγορα. Ο γίγαντας με κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό. Δεν είναι τόσο τρομακτικός πια. Είναι ένας κακομοίρης γέρος. Τα γένια του είναι άσπρα. Το σώμα του γέρνει. Δεν είναι στ’ αλήθεια γίγαντας. Εγώ είμαι πιο ψηλή από εκείνον. Κλαίει. Ένας κύκλος από κάτουρο σχηματίζεται στο παντελόνι του. Φεύγει.

Επιστρέφω στο δωμάτιό μου. Πλένομαι για πολλή ώρα. Βγάζω από πάνω μου όλο το αίμα. Κρύβω το ψαλίδι. Το άλλο πρωί οι αστυνομικοί κατακλύζουν την περιοχή. Κοιτάζω τον πατέρα μου. Το πρόσωπο του είναι διαφορετικό. Έχει κάτι που δεν έχω ξαναδεί ποτέ. Φοβάσαι;

ΠΑΡΗΣ: Τι;

ANNA: Φοβάσαι; (Παύση)

ΠΑΡΗΣ: Τι να φοβηθώ;

ΤΕΛΟΣ